چه دا نور شاعران کاندې هغه نه کا
رحمان کړی نوی نوی اجتهاد دی
رحمان بابا

د ارواښاد استاد الفت د نا چاپ شوي آثارو څخه:

نوی څرک
یا
نوې رڼا

Ketabton.com

لیکونکی: ګل پاچا «الفت»

www.ulfat.de
اسد ۱۳۲۲ هجري ش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرليک	مخ
ماخذونه	أ
نوی افکار	- 1 -
پښتو او سانسکرت	- 8 -
پښتو او فارسی:	- 19 -
ترکیب او اشتقاق	- 25 -
د ژبو عمومی ویش	- 39 -
د ژبو عمومی تاریخ	- 42 -
د لغاتو تغیر او تحول	- 45 -

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذونه

کومه تتبع چې زه ئې له څه وخته د پښتو په شاوخوا کښې لرم او هغه الهامات چه وخت په وخت د يوې ذهني توجه په اثر کښې ماته پيدا شويدي د يوې رڼا په صورت ئې له ما سره د دې کتاب په ليکلو کښې مرسته کړېده وروسته تر دې ځينې متفرق يادداشتونه او د پښتو او فارسی قاموسونه لکه بيلو، راورټی، برهان قاطع او هغه کتابونه چه په لسانياتو او لساني مسايلو باندې بحث کوي لکه د جرجی زيدان فلسفة اللغويه يا سخندان فارسی او ځينې متفرق مقالات د دې کتاب ماخذونه بللی شو. مګر پخپله پښتو ژبه اصلي او اساسي ماخذ دی او هغه ذهني واردات چه د هر چا دپاره منحصر بفرد نسخه وي او د دماغ محصول بلل کيږي د کتاب اصلي عنصر بلکه روح ګڼلی شم.

-

((الفت))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

نوی افکار

که سړی د انسان ذهني او فکري حال له نظر لاندې ونيسي او د بشر دماغی اکتشافات د زماني او تاريخ په صفحه کښې ګوري يقين به وکړي چه هر نوی فکر په لمړی وخت کښې ډېر غريب په نظر راغلی او هر چا ته لکه جنون او لېونتوب ښکاره شويدی مګر همدغه جنون د دنيا د ډېرو اشخاصو د محدود او محصور ذهنيت پرده څيرلی او يوه نوی رڼائې خلقو ته څرګنده کړېده.

ډېرو پوهانو او لارښودونکو په اول وخت کښې د هغې خندا صله اخستی ده چه د ملنډو او مسخرو په وخت کښې پيدا کېږي مګر وروسته د ملتو او اقوامو په تحسين او آفرين بدله شويده.

د دې خبرې مطلب دا دی چه ډېر حقايق په دنيا کښې په خوارو سترګو کتل شويدی مګر وروسته ئې احترام او تقدير شويدی نو که کله ستاسې په مغزو کښې کومه نوی رڼا د يوې بريښنا په څېر وځلېږي هېڅکله ورته په سپکه سترګه مه ګورئ او د چا د منلو او نه منلو پروا مه کړئ.!!

ډېر ځله سړی يو خوب ويني او هغه ټکی په ټکی رښتيا شي ډېر کرته سړي ته په وينه يوه سودا پيدا شي او هغه حقيقت پيدا کړي.

که تاسی خپلو نفسي کيفياتو ته ښه ځير شئ کله سړی يو ځای يا يو وضعيت ويني چه هغه ورته اشنا معلومېږی، نو بيا وايم چه خپلو تصوراتو ته په بې اعتنائي ونه ګورئ او تعقيب ئې وکړئ.

که تاسې د دنيا د مخترعينو حال او احوال په نظر کښې ونيسئ يا د هغو فلاسفه ؤ ژوند ته وګورئ چه دنيا ته ئې نوي افکار او نظريات راوړي دي هغوی ته به هر چا په پټه او ښکاره ليونيان ويل او سودايان به ئې بلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميرزا بېدل وائي: (كه چېرې له نبوته منكر نه ئې د خطراتو استقبال هېڅكله بې تعظيم مه كوه). ډېر ځله د سړي كاله ته مسافر مېلمانه پېښېږی چه د ډېر فضيلت خاوندان وي مګر سړی ئې نه پېژني نو دغسې مېلمانه كه څه هم په ظاهره له ګرد او غبار څخه ډك وي او خوار و زار معلومېږي د قدر او عزت حق لري چه بايد سړی ئې له حال احواله ځان خبر كاندی.

پدې ټولو خبرو كښې د غرض ټكی دا دی چه كله كله سړي ته ځينې افكار او نظريات د يوې سودا په څېر يا د يوه موهوم خيال په ډول پيدا كېږي او دی د دې لامله چه خلق به پرې وخاندي او نه به ئې مني هېڅ نه وائي او پټه خوله ناست وي.

د دغسې ډار او وېرې بت بايد ارومرو مات كړ شي او د نظرياتو مخه هېڅكله ونه نيول شي- د يوه كام د ذهني ارتقا او دماغي انكشاف دپاره دا كار خورا ضرور او لازم ايسي.

انسان بايد تر يوه حده پخپل فكر باندې يقين او اعتماد پيدا كړي ځكه چه ډېر ځله د خيال په رڼا كښې ښه ښه نظريات جلوې كوی او د ذهن په ښيښه كښې صحيح افكار منعكس كېږي چه بايد هرګوره ئې ښكاره او څرګند كړو.

هره نظريه چه په اول وخت كښې ښكاره كېږي ښائي چه څه سهوې او څه حقايق پكښې وي د فكر خاوندان د ډېر لږ حقيقت دپاره ډېرې سهوې عفوه كوي او قدر ئې كوي.

خبره په تمهيد ډېره غټه او درنه شوه، زما دپاره همدومره كفايت كوي چه ښاغلو لوستونكو ته دا څرګنده كړم چه زه د خپلې ژبې (پښتو) په شاوخوا كښې خپل خواره واره افكار را ټولوم، زما پدې پريشانه خوب كښې به هر هرڅه وي يعنې صحيح او غلط دواړه به لري او ښائي چه ځينو كسانو ته اضغاثُ احلام معلوم شي مګر دا خو ښكاره ده چه د هرې ژبې لمړی تحقيقات نواقص لري او همدغه ناقص تحقيقات وروسته تكميل شي او علمی اساس پيدا كړی.

ډېر ځله يو غلط تحقيق د حقيقت د كشف باعث كېږي او د خپل ضد د معرفت وسيله شي- څوك چه د سعی او عمل طرفداران دي هغوی به ماته دا حق راكړي چه زه بايد خپله هغه سودا چه د تتبع په لاره كښې ماته پيدا كېږي ښكاره كړم او څه وليكم.

زه پخله هم دا ښه ګڼم چه بايد خپل ځان او خپل افكار پټ نكړم ځينې كسان وائي چه د تصنيف خاوند خپل ځان د ملامتیۍ هدف ګرزوي او خپل مس ښكاره كوي مګر ماته دا بده ښكاري چه سړی خپل مس د زرو په نامه خلقو ته معرفي كوي يا ئې بيخي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښ ساتي چه ګونديې خلق ورباندې بل شان ګمان وکړي. څومره چه ريا ښه کار نه دی همدومره تلبيس هم بد کار دی.

د همدغې مفکورې په اساس د لوی خدای په مرسته او د خپلې ملي ژبې د مينې په باعثيا د دې اثر په ليکلو پيل کوم.

دلته د لغاتو په اصل او ريشه باندې بحث کېږي او د ځينو لغتونو د ترکيب او اشتقاق په شاوخوا کښې خبرې کوم مګر د اشتقاق له کلمې څخه بايد دا ګمان پيدا نشي چه دلته به د پښتو هغه صرف ليکل کېږي لکه چه ګرامر ليکونکی ئې ليکي او له مصدر څخه د ځينو کلماتو لکه:- ماضي، فعل حال، اسم فاعل يا داسې نور... د جوړېدلو لاربښئ. دلته مقصد له اشتقاق څخه هغه اشتقاق دی چه په عربی صرف کښې اشتقاق کبير بولي چه هغه د دوو کلمو ترمينځ په لفظ او معنی کښې يا يوازې په لفظ کښې تناسب پيدا کول دی لکه:- شوملې او شومل - ګروه، ګرېوان - غوړ، نغوړل - چه يو له بل سره - لفظي او معنوي نژدېوالی او مناسبت لري او همدغه مناسبت دا خبره ثابتوي چه دغه راز الفاظ يو له بله جوړ شوي او اختسل شويدي چه دغو اختسلو يا جوړېدو ته اشتقاق ويل کېږي مګر دا اشتقاق په ځينو مثالونو کښې له عام نظر څخه پټ وي او هر څوك ئې نشي منلی ځکه چه دغه راز تحقيقات لږ څه نوي دي او لکه ځينې نور مسايل عمومی ډګر ته نه دي راوتلي چه هر څوك ئې ومني او تصديق ئې وکړي.

ډېر ځله په ځينو مجالسو کښې سړی له يوه او بله اوري چه په ځينو کسانو باندې خاندي او په بعضې اشتقاقی مسايلو ملنډې وهي. دوی ګمان کوي چه دا خبرې محض وهم او تش خيال دی چه هر څوك پخپله تصور او ګمان ځينې کلمات له نورو کلماتو مشتق بولي او ځانونه د دې علم خاوندان او د فن پوهان معرفي کوي.

زه دا منم چه هر سړی به دغه اهليت نلري او هر څوك چه پزه توره کړي هغه اينګر کېدی نشي، ښائي چه د هر چا ټولې خبرې به د منلو وړ نه وي او پدې راز تحقيقاتو کښې به په رښتيا ځينې داسې خبرې پيدا شي چه هغه به تشه سودا او خوشې وهم وي مګر که څوك دغه علم ته چه نن ورځ په دنيا کښې ډېر اهميت لري سپکه ګوري او خاندي هغه په حقيقت کښې پخپل جهل او پخپله ناپوهی خاندي او په ځان پورې مسخرې کوي ځکه چه نن دغه علم د دنيا د ډېرو پوهانو توجه خپل ځانته را اړولې ده او د اقوامو په تاريخ کښې هم زيات دخل لري، همدغه علم په رڼا کښې د ژبو قرابت او نږدېوالی او د ملتو يو والی ځلېږي او ډېرې مفيدې نتيجې لاس ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه موضوع کښې که زمونږ تحقيقات مکمل نه وي او ځيني خبرو ته مو ګوته ونيول شي ښائي چه پوهانو زمونږ سهوې د دغه ابتدائي حال لازمه وګڼي.

مونږ بايد دې خبرې ته هم ملتفت اوسو چه د هرې ژبې په اشتقاقي مسايلو کښې د ډېرو پوهانو او لويو خلقو په نظرياتو او تحقيق کښې سهوې او غلطۍ پيدا کيږی او بې له رياضياتو په هر علم کښې ځيني داسې مسائل شته چه اعتراض او انتقاد ورباندې کيدی شي ځکه چه اکثره علمی مسايل اجتهادي وي او د اجتهاد په لاره کښې اورومرو کله کله سهوه او خطا پيښيږي مګر خومره چه يو عالم پخپلو نظرياتو کښې سهوه کيږي همدغومره يو منقد هم پخپل انتقاد کښې غلطيږي.

هر علم په ابتدا کښې د پوهانو ګمان بلل کيږي او ډېر منقدين لري مګر وروسته ورو رو زمينه مستعده کيږي او هغه مسايل چه په ابتدا کښې ئې منل ډېر ګران وي څه موده وروسته په آسانه منل کيږي او خلق ورته په ښه سترګه ګوري.

ډېر ځله يوه خبره د څو تنو په نظر کښې غلط معلوميږي مګر نور ډېر خلق ئې صحيح ګڼي او قدر ئې کوي نو هر کله چه هيڅ حقيقت په ټوله دنيا کښې بې اختلافه نه دی قبول شوی و دی شی چه دغه راز مسائل هم يو داسې حقيقت وی چه ځيني کسان به پکښې اختلاف لري لکه چه څه موده د مخه په يوه مجلس کښې له ما څخه پوښتنه وشوه چه (ښاغلی) له څه شی ځنې جوړ شوی يا اخستل شويدی او د دی کلمی ريشه به څه وي ما وويل چه دا لغت به له (ښه) او (اغلی) څخه جوړ شوی وی لکه چه (ښا پيری) په اصل کښې (ښه پيری) وه او وروسته ښاپيری شوېده، دا خبره د مجلس د خلقو خوښه شوه او اروېدونکی پرې زيات خوشحاله شوه ځکه چه (اغلی) په پښتو کښې د ښائسته او حسين په معنی د شعرا٘ په ديوانو کښې موجود لغت دی او (ښه) هم يوه کلمه ده چه زيات له صفت سره استعماليږی لکه: ښه تور، ښه سپين، ښه ملا، ښه پوه، ښه ښايسته، ښه خوږ، ښه تريخ، او داسې نور ... چه پدې ټولو مثالو کښی (ښه) د روستۍ کلمی په معنی کښې زياتوالی او ډېروالی پيدا کوي او په دغه راز استعمال کښې پخپله کومه مستقله معنی نلري نو هر کله چه (اغلی) هم صفت دی او لمړی توری ئی الف دی (ښه) سره په املا کښی هم مرکب شوی او په دی دوو کلمو کښې امتزاجی ترکيب داسی قوت وموند چه اوس سړی پرې د يوې کلمې ګمان کوی نو نظر دغه تحليل ته د دې کلمې اصلي معنی ښه ښايسته او ښه ښکلی دی.

دا خبره چه نشر شوه او په ځينو اخبارو کښې ورباندې تقريظ هم وشو له هرې خوا ورباندې په جرايدو کښې څه وليکل شوه او هر چا پکښې څه وويل، ځينو اصل مفکوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره خوښه کړه او دا بحث ئې يو علمي تحقيق او تدقيق وباله مګر په مثال باندې ئې اعتراض وکړ او وئې ويل چه (ښاپېرۍ) له فارسي (شاه پرى) څخه جوړ شوى، ځينو نورو په اصل مفکوره باندى سخت اعتراض وکړ او وئې ليکل چه (ښاغلى) اوس هم په محاوره کښې د محترم او ښه سړى په معنى مستعمل دى نو دا کلمه له (ښه اغلى) څخه مرکبه ګڼل يوه سودا او ګمان دى.

دا راز کسان ګمان کوي چه يو غټ لغت به وار د واره همدغسې پيدا شوى وي لکه چه اوس پرې تلفظ کېږى او معنى بې هم په لمړى ورځ همدغه وه چه نن ئې لري نو د دې لامله چه دغسې کسان د کلماتو لفظى او معنوى تحول ته لږ څه ملتفت شي لازمه ده چه د دواړو رازو تحولاتو ځينې مثالونه وښيو مګر لمړى د ښاغلى په باب کښې څه خبرې کوو.

ښاغلى:

زما په ګمان له (ښه اغلى) څخه مرکب شوى او اصلى معنى ئې ښه ښکلى او ډېر ښايسته دى لکه چه په همدغه معنى د خوشحال خان او عبدالعظيم او نورو پخوانيو شعرأ په ديوانو کښې څو څو ځايه راغلى لکه چه عبدالعظيم وائي: (خداى به ورکړى د جنت حورى ښاغلى) او په بل ځاى کښې د جنت ښکلى ښاغلى هم شته او لکه چه د حورو او ښکلو صفت شويدى همدارنګه د خال او مخ په صفت کښې هم ويل شوى او د ګلونو ستاينه هم پرې شوېده لکه ښاغلى خال، ښاغلى مخ، ښاغلى ګل، يا داسى نور ...

نو دغه راز ادبي شواهد او مثال يو قوى سند دى چه ښاغلى په همدغه معنى معرفي کوى او د دې تائيد کوى چه دا کلمه له (ښه اغلى) څخه جوړه شوى او اصلى معنى ئې ښه ښکلى او ډېر ښايسته دى. وروسته ورو رو دغې معنى تغير او تحول قبول کړى ترڅو چه پدې وخت کښې د مطبوعاتو له خوا د محترم دپاره خاص کړشو او د ښايست د معنى هيڅ تصور پکښې نه کيږي.

دغه راز معنوى تحول په ډېرو لغاتو کښې ليدل کيږى او ډېر مثالونه لري چه (ښه) هم له همدغسې لغاتو څخه دى.

دا لغت که په مستقل ډول استعمال شى يعنې د يوه صفت د تاکيد او مبالغې دپاره ونه ويل شي نو اصل معنى ئې معنوى خو بى او ښه والى دى مګر خلق ئې د نن ورځې په محاوره کښې د (زيبائى) او ظاهري ښکليتوب په معنى هم استعمالوى ځکه چه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه معنا ګانې ډېرې نږدې دي او په آسانۍ يوه معنی د بلې په ځای استعمالېدی شي.

په ډېرو ځايو کښې سرې له يوه او بل څخه اوري چه د يوه ښکلی مخ په ستاينه کښې وائي چه ډېرې ښې سترګې لري او ډېرې ښې شونډې ئې دي مګر غرض ئې زيبائي او ښايست وی همدارنګه ښه ګل او ښه کالی هم ښايسته ګل او ښايسته کاليو ته ويل کېږی.

کله چه مونږ وايو دا شی ډېر ښه ښکاری نو مراد ورځنې حسن او ښکليتوب وي نو څنګه چه (ښه) له معنوی ښه والی څخه ظاهری ښه والی ته انتقال کړی دی دغه راز ښاغلی هم له ظاهری ښکليتوب ځنې معنوی ښه والی ته تجاوز کړی او بله معنی ئې پيدا کړې ده، لکه پخپله (اغلی) چه اصلاً د ښايست په معنی دی او ځينو ځايو کښې د معنوی ښه والی دپاره هم استعمال شويدی.

سړی چه د پښتو دا څو لغتونه لکه: ښاغلی، اغلی، پېغله يا داسې نور په نظر کښې ونيسي هغه پوهېدلی شی چه د دی لغاتو په ختڼه کښې د ښکليتوب معنی اغږلې ده او د پېغلتوب وخت د همدی لامله چه د حسن او ښايست د کمال او تازګۍ زمانه ده د پېغلتوب په نامه يادېږي او په همدغه لحاظ جنۍ ته په دغه وخت کښې پېغله وائي که لږ څه دقت وکړو ښکلی هم په لفظ او معنی کښې دغو لغاتو ته ډېر نږدې دی او اشتقاقی علاقه ورسره لری ځکه چه (ك - غ) داسې توري دي چه په مستقيم يا غير مستقيم طور يو په بل بدلېږی او الف هم له لوېدونکو تورو څخه دی چه زياتوالی او کموالی ئې څه تاثير نلری نو ويلی شو چه (ښکلی) او (ښاغلی) له يوې نيلې او ريشې څخه پيدا شوی او لفظاً او معناً نزدېوالی لری.

دغسې ډېر غټ لغتونه په ژبه کښې شته چه اوس مونږ تصور کوو چه په لمړی ورځ به همدغسې پيدا شوی وی او کومه اشتقاقی لاره به ئې نه وي طی کړی مګر د ژبو پوهان هېڅ کله پدې باندې نه قانع کېږی او پوهېږي چه د هرې ژبې لمړی لغات ډېر بسيط و، چه له دوو يا درې تورو څخه ئې تجاوز نه کاوه، وروسته ورو رو حروف او توري زيات شوي او يوې کلمې له بلې سره ترکيب موندلی دی نو داسې هېڅکله نشی کيدی چه ښاغلی به وار د واره همدغسې پيدا شوی وی او د ترکيب يا اشتقاق لاره به ئې نه وی طی کړی. د دغه علمی اساس په ډاډ مونږ ويلی شو چه (ښايست) هم لکه ښاغلی له دوو جزو څخه مرکب دی چه يو جزئی (ښه) او بل جز ئې له (اېسېدل) څخه ماخوذ دی ځکه چه اېسېدل د نمايش او نمودن معنی لری او ښايسته هم د خوشنما په معنی راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ښائي چه د لنډ نظر خاوندان وار د واره ووائي چه په ښايست او ښايسته کښې نو (ت) له کومه شوه مګر مونږ د لغوي څېړنې د بدلېدونکو تورو په بحث کښې ويلی دی چه (د- ت) يو له بله بدليږی او ډېر مثالونه لری نو کېدی شی چه د اېسېدل دال په (ت) بدل شوی وی يا (ت) د تلفظ په اقتضا پکښې زياته شوی وی لکه چه په (ايسی - را ايسی) کښې ايسته، را ايسته ويل کيږی يا د اوسېدل په مصدر کښې استېدل هم وائی.

برسېره پدې ځينې نور مثالونه هم شته چه د (ت) زياتوالی ښئي لکه د اوچت په کلمه کښې چه په سانسکرت کښې (ت) نشته او (اوچ) ويل کيږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو او سانسکرت

دا خبره اوس هېڅ غرابت نلري چه پښتو د اريائي ژبو څانګه او پښتانه د اريا د لوی ټبر يوه پخه کورنۍ ده مګر د دې خبرې شواهد او دلايل پيدا کول اوس هم له ابتکاراتو څخه شمېرل کېږي او هر څوك ورسره لږه ډېره دلچسپي لري.

پښتو اريائی ژبه ده او په اريائي ژبو کښې له سانسکرت سره ډېر قرابت لري، ځينې کسان چه په ژبو کښې عمومی مطالعه لري او د ژبو پوهان بلل کېږي هغوی لا پښتو او فارسي، هندی او اوستائي يا دا راز نورې ژبې د سانسکرت څانګې او ښاخونه بولي چه د اريائي جنوبی په نامه يادېږي.

که مونږ د لغاتو مقابله او مقايسه شروع کړو ډېر زيات لغتونه مومو چه په پښتو، سانسکرت او فارسی کښې عيناً يا په لږ تغير مستعمل دي او د دغو ژبو ډېر قرابت او نزدېوالی ثابتوي مګر کوم قرابت چه پښتو ئې له سانسکرت سره ښکاره کوي فارسی ئې په هغه اندازه نلري او د يوې عمومی مقايسې په اثر کښې ويلی شو چه پښتو او سانسکرت پخپل مينځ کښې ډېر قوی اخوت لري او يوه مشترك اصل ته ئې نسبت کېږي چه سړی په فارسی او سانسکرت کښې دغه راز خپلوی نشي پيدا کولی بلکه په ښاخونو کښې د يوې څانګې نسبت لري.

دا خبره ښائي چه يوه غټه دعوه تلقی شي مګر اثبات ئې ډېر آسانه دی او قوی شواهد پيدا کېږي چه بايد دا خبره ومنل شي.

که مونږ ځينې سانسکرت لغتونه فارسی ته ورته دی او ځينی پښتو ته بلکه پدې باب کښې د ژبې قالب او چوکاټ په نظر کښې ونيسو يقين به وکړو چه فارسی هغه مشترك صفات چه سانسکرت او پښتو ئې لری اکثريه له لاسه ورکړيدی او په رښتيا د دې دواړو ښاخونو په مقابل کښې ديوی څانګی مثال او حيثيت لری.

وګورئ! د تذکير او تانيث فرق چه په پښتو او سانسکرت يا ځينې نورو اريائي ژبو کښې شته د نن ورځې په فارسی کښې نه ليدل کېږي. دغه اعرابی او حرفی تغير چه په پښتو کښې د ځينې عواملو او مغيره حروفو په سبب پېښېږي او د پښتو په ګرامر کښې زياته

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه لري په سانسکرت کښې هم شته او په فارسی کښې ئې نه وينو. فعلی صيغې هم په سانسکرت کښې لکه پښتو زياتې دي چه په فارسی کښې هغومره نشته.

ځنګه چه په پښتو کښې ابتدا په ساکن عموميت لري او په ډېرو کلماتو کښې لمړی توری ساکن وی په سانسکرت کښې هم دغه خاصه موجوده ده او همدغسې عموميت لري مګر په فارسی کښې په ساکن باندې ابتدا نشي کېدی.

ځينې تورې چه په پښتو کښې شته او فارسی ئې نلری لکه: ډ، ړ، ټ، ڼ - او د پښتو په لغاتو کښې لويه برخه لري په سانسکرت کښې هم شته او په دغو رديفو کښې ډېر لغات هم لري نو ويلی شو چه د پښتو او سانسکرت لغوي قرابت هم نسبت فارسی ته ډېر قوی او مکمل دی.

ډېر لغات شته چه په پښتو او سانسکرت کښې عيناً بې له څه تغيره مستعمل دي او په ځينو کښې لږ څه حرفي يا حرکتي تغير هم راغلی دی چه دلته ئې مثالونه له (۲) مادو لاندې ښودل کېږی.

الف: هغه لغتونه چه بې له څه تغيره په دواړو ژبو کښې مستعمل دي.

	پښتو	سانسکرت	فارسی
(۱)	انګار	انګار	اخګر
(۲)	سالو	سالو	چادر سرخ زنانه
(۳)	پتنګ	پتنګ	پروانه
(۴)	سنګار	سنګار	آرايش
(۵)	چندڼ	چندڼ	صندل
(۶)	هټی	هټی	دکان
(۷)	مل	مل	همراه
(۸)	کوټ	کوټ	قلعه
(۹)	ګړی	ګړی	ساعت
(۱۰)	لونګ	لونګ	ميخك
(۱۱)	نل	نل	نی
(۱۲)	تالو	تالو	کام
(۱۳)	ارهنډه	ارهنډه	بيد انجير

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۴)	جړاو	جړاو	مرصع
(۱۵)	سنګر	سنګر	کمین
	پښتو	سانسکرت	فارسی
(۱۶)	کلال	کلال	کلال
(۱۷)	نیل	نیل	نیل
(۱۸)	نیك	نیك	نیك
(۱۹)	اتوار	اتوار	ادینه، شنبه
(۲۰)	شال	شال	شا – چادر زنانه
(۲۱)	غوا	غوا	مادګاو
(۲۲)	سنډه	سنډه	ګاومیش
(۲۳)	تیل	تیل	تیل
(۲۴)	پټو	پټو	پتو
(۲۵)	رسۍ	رسی	رسن، ریسمان
(۲۶)	دروه	دروه	خدعه
(۲۶)	رس	رس	اذوقه
(۲۸)	تول	تول	وزن
(۲۹)	ستوان، ستو	ستوان	آرد ګندم بریان
(۳۰)	سلائی	سلائی	سرمه چوب
(۳۱)	کروړ	کروړ	کرور (ده ملیون)
(۳۲)	تپاك	تپاك	شوق
(۳۳)	چل	چل	چل - فریب
(۳۴)	جړۍ	جړی	هفته باران
(۳۵)	جنجال	جنجال	جنجال
(۳۶)	پت	پت	آب، ابرو
(۳۷)	ماما	ماما	ماما
(۳۸)	ګریوان	ګریوان	ګریبان
(۳۹)	آپت (۱) [1]	آپت	آفت

[1] - دا کلمه په سانسکرت او پښتو دواړو کښې شته او یوه معنی لری ځوک ئی چه له اصالت ځخه خبر نه وی هغه به ګمان کوی چه له عربی آفت ځخه مقغنه ده – په زړه فارسی کښې هم آګفت همدغه معنی لری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۴۰) پلنګ، پالنګ	پلنګ	چارپائی
(۴۱) وار	وار	بار (دفعه)

ب: هغه لغتونه چه په پښتو او سانسکرت کښې په لږ تغیر لیدل کیږي:

دغه راز لغتونه موږ په دوو برخو ویشو چه د لفظی او معنوی تغیر په عنوانونو بېلېږي یعنې ځینې لغات دي چه په پښتو او سانسکرت کښې ئې د تلفظ په لحاظ څه فرق پیدا کړی دی مګر معنی ئې یوه ده لکه (ډیوه) چه په سانسکرت کښې (ډیوا) ویل کیږي او معنی ئې همدغه چراغ دی چه په پښتو کښې ئې لري، مګر په لفظ کښې دومره شویدی چه (الف) یې په (ه) تبدیل موندلی او دغه راز ابدال د پښتو او سانسکرت په ډېرو مشترکو لغاتو کښې امثال او نظائر لري او د پښتو پخپل مینځکښې هم واقع شویدی یعنی (ادیره- هدیره- اکی- هکی- ارومرو- هرومرو) په دواړو تورو ویل کیږي.

ځینې نور لغتونه دي چه د تلفظ په لحاظ یدې دواړو ژبو کښې هیڅ تغیر نلري مګر د معنی په اعتبار ئې څه تحول قبول کړی وی لکه: (کال) چه په سانسکرت او پښتو دواړو کښې په یوه تلفظ موجود دي خو په معنی کښې ئې د تخصیص او تعمیم له حیثه فرق پیدا کړی دی ځکه چه کال په سانسکرت کښې مطلق (وخت) ته وائي او په پښتو کښې د فارسی سال په معنی دی چه یوې محدودې او معینې زمانې ته ویل کیږي او عمومیت ئې په تخصیص بدل شویدی.

د پښتو کله هم له کال څخه اخستل شویدی او له (نور کله) یا (هر کله) څخه هم معلومیږی چه کله د مطلق وخت په معنی استعمالیږي او په تکراری صورت کله کله هم دغه معنی لری.

هر کله چه دا دواړه رازه لغتونه وپېژندل شوه اوس ئې نمونې او مثالونه وګورئ!

غر: دا لغت په همدغه معنی په سانسکرت کښې (ګر) ویل کیږی چه په فارسی ئې (کوه) بولي- دا دوه توری (غ – ګ) په پښتو لغاتو کښی هم یو په بل بدلیږی لکه: کارغه، کارګه- پرتوغانښ، پرتوګانښ او په سانسکرت کښې نور هم ډېر لغتونه پیدا کیږي چه له پښتو څخه ئې د همدغه تورو د ابدال په سبب لږ لفظي تغیر پیدا کړی او معنی ئې هماغه ده چه په پښتو کښې ئې لري، لکه چه له روستیو مثالو څخه پخپله معلومیږی.

جغ: په سانسکرت کښې (جګ) ویل کیږي او همدغه معنی لری په فارسی ئې (یوغ) بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرونج: چه په پښتو کښې د ګړیو اېښودلو ځای ته وائي او په فارسی ئې (ګروچی) بولي په سانسکرت کښې ورته (غرونجا) وائي.

غوندی: دا لغت هم په سانسکرت کښې (ګون) وایه شی او همدغه معنی لري چه په پښتو کښې ئې غوندی لری او په فارسی ورته (ګونی) وائي چه د غلو او دانو اچولو مخصوص ظرف دی.

د دی کلمی روستی توری (د – ی) هم له هماغه لوېدونکو تورو څخه دی چه زیاتوالی او کموالی ئې په ځینو لغاتو کښې ګورو مګر د معنی په تغیر کښې ئې څه تاثیر نه وی کړی.

ګونګړی: په سانسکرت کښې (غونګنی) همدغه معنی لری چه وېشېدلی حبوبات ورځنې مراد دی.

ګڼ(۲)[2]: د انبوه په معنی دی چه په سانسکرت کښې (غن) ویل کېږی.

کنډ: په سانسکرت کښې (خنډ) او په فارسی کښې ورته (ګند) وائي چه (خ، ك) پکښې یو له بله بدل شویدی، او نور مثالونه هم لری.

کټ: دا لغت هم په سانسکرټ کښې (خټ) لوستل کېږي چه په فارسی کښې ورته چارپائی وائي.

ماکو: چه په فارسی کښې هم مستعمل دی او د جولایانو مخصوصه آله ده په سانسکرت کښې ورته (ماخو) وائي او همدغه معنی لری.

لوخړه: په پښتو کښې زیات او غلیظ دود ته ویل کېږی چه په سانسکرت کښې (لوخ) ورته وائي او ویلی شو چه (لوګی) هم له (لوخ) سره اشتقاقی مناسبت لري.

سنګتیا: په سانسکرت کښې (سنخیا) همدغه معنی لری چه په پښتو کښې ئې سنګتیا لری او دواړه د یوی ریشی څخه ماخوذ معلومېږی(۳)[3].

شونډه: د سانسکرت (هونټ) همدغه معنی لری چه په پښتو کښې ئې شونډه لری او په فارسی ورته لب وائي.

ګاونډی: دا لغت په سانسکرت کښې (ګاونټی) ویل کېږي چه په فارسی ئې همسایه بولي(۴)[4].

---

[2]- له دغو پنځو مثالو څخه معلومېږی چه (غ، ګ) په پښتو او سانسکرت کښې ډېر ځایونه بدل شویدی.

[3]- د سانسکرت او پښتو له دی څو لغتونو لکه: کټ، خټ- کنډ، خنډ- ماکو، ماخو- سنګتیا، سنخیا- لوګی، لوخ- څخه معلومېږی چه (ک، خ، ګ) په دی دواړو ژبو کښې د ابدال ډېر مثالونه لری.

[4]- شونډه او هونټ- ګاونډی او ګاونټی د (ت–د) ابدال په پښتو او سانسکرت کښې ښئی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټ: د جادې او لارې په معنی دی چه په سانسکرت کښې ورته (باټ) وائي.

والۍ: چه ځینې پښتانه ئې له غوږ سره یو ځای هم استعمالوی او غوږ والۍ ورته وائي په سانسکرټ کښې ئې (بالۍ) بولي(۵)[5].

بڼ: په پښتو کښې ځنګله ته وایي چه په سانسکرت کښې (بن) همدغه معنی او لږ لفظي تغیرلري- په زړه فارسي کښې بن باغ ته وایي او بنوان باغوان ته ویل کیږي.

لس: دا کلمه چه یو مخصوص عدد ته وائي په سانسکرت کښې ورته (دش – دس) ویل کیږی- لس او دش که څه هم په ظاهر کښې لری ښکاره کیږي ځکه چه یو توری ئې هم سره شریك نه دی مګر څوك چه د حروفو تغیر او تبدیل سره اشنا وي هغه به یقین وکړی چه دا دوه لغتونه په اصل کښې یو لغت دی او څه ډیر لرېوالی نلری ځکه چه (ش – س) هر وخت یو په بل بدلیږي او ډیر مثالونه لري چه د لغوی څیړنې د بدلېدونکو تورو له عنوان لاندې وښودل شوه.

همدارنګه (د – ل) هم په ځینې پښتو او فارسی لغاتو کښې داسې معلومیږی لکه چه یو په بل بدل شوی وی لکه (لیدل، دیدن- لاس، دست- پلار، پدر) او داسی نور ...

په پښتو او سانسکرت کښې هم دغه دوه توری سره بدلیږی لکه چه له دې وروستی مثال څخه هم معلومیږی.

لیور: په پښتو کښې د مېړه ورور ته ویل کیږي چه په سانسکرت کښې (دیور) ورته وائي چه له پښتو سره یې د (د – ل) له ابدال څخه نور څه فرق نلري.

جنۍ: په پښتو کښې هماغه معنی لری چه په فارسی کښې ئې (دختر) لري مګر په سانسکرت کښې ئې لږ معنوی تحول کړی او بې له کوم حرفی تغیره ښځې ته جنی وائي یعنی دی لغت په پښتو او سانسکرت کښې یوازې معنوی تحول کړی او توری ئې په یوه حال پاته دی.

ناوی: دا لغت چه د عروس په معنی دی او په یوه مخصوص وخت او حال کښې ښځې ته وایه شی په سانسکرت کښې دیوه توری په تبدیل یعنی (ناری) مطلق ښځې ته وائي او تعمیم لری.

شپه: په سانسکرت کښې (شپا) ویل کیږي چه په فارسی ورته شب وائي- دغسې مثالونه چه په پښتو کښې دیوه لغت اخر توری (ه) وی او په سانسکرت کښې په الف ویل

[5]-والۍ او بالۍ- واټ او باټ د (و – ب) ابدال په پښتو او سانسکرت کښې ښکاره کوی- دا دواړه توری د پښتو پخپل کور کښې هم یو له بله بدلیږی لکه: ویاله، بیاله- وېره، بېره یا داسی نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږی. یعنی روستی توری الف وی زښت ډېر دي چه ځېني نمونې ئې په روستیو مثالو کښې ښودل کېږی.

پاره: چه په پښتو کښې د سیماب په معنی دی په سانسکرت کښې (پارا) ویل کېږی.

ډیوه: چه د چراغ معنی لری په سانسکرت کښې ئې (ډیوا) بولي.

پنجره: چه په فارسی کښې ورته قفس وائي په سانسکرت کښې (پنجرا) لوستل کېږی.

پوره: د مکمل او تام په معنی دی په سانسکرت کښې (پورا) وایه شي.

مېله: دا لغت چه په پښتو او فارسی دواړو کښې یو راز مستعمل دی په سانسکرت کښې په همدغه معنی (میلا) ویل کېږي.

تامبه: په پښتو کښې سوته وائي چه په سانسکرت کښې ورته (تامبا) وائي.

تاڼه: چه په پښتو کښې عام او معروف لغت دی په سانسکرت کښې (تهانه) ویل کېږی او همدغه معنی لري.

دغه راز مثالونه چه یو لغت په سانسکرت کښې په (ه) ویل کېږي او په پښتو کښې (ه) له تلفظ څخه لوېدلی وي ډېر دي چه نمونې ئې په روستیو مثالو کښې ښیو.

سمبالول: د انتظام معنی لري چه سامانول هم ورته وائي، په سانسکرت کښې په لږ لفظي تغیر (سمبهالنا) همدغه معنی لری یعني وروسته تر (ب) یو بل توری لری چه هغه (ه) ده مګر پوره تلفظ پرې نه کېږي.

لکه چه په پښتو کښې د مصدر روستی توری (ل) وي په سانسکرت کښې (نا) د مصدر علامه ده لکه (پالل) چه (پالنا) ویل کېږي.

سد: اصلی معنی ئې عقل او هوش دی که څه هم ځېنی پښتانه ئې په بله معنی استعمالوی لکه چه وائي: بی سده غوښې وې- او غرض ئې ډېروالی یا ښه والي وی- په سانسکرت کښې هم په همدغه اصلی معنی(سدهـ) مستعمل دی چه په اخر توری یعنی (هـ) پوره تلفظ نه کېږي.

موټ: چه د حبوباتو یو قسم دی او ځینو حیواناتو ته ورکول کېږی په سانسکرت کښې (موټهـ) په خفیفه (هـ) ویل کېږي.

مېښه: په سانسکرت کښې (مهینس) لوستل کیږي.

پاله: چه په پښتو کښې ورته (کرکی) هم وائي چه له کرلو څخه ماخوذ معلومېږی په سانسکرت کښې (پهال) ورته وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي: چه په پښتو او فارسی دواړو کښې په یوه معنی مستعمل دی په سانسکرت کښې (پهلی) همدغه معنی لري.

پیړی: دا لغت د پښتو پخوانی لغت دی چه د څوکۍ په شان یوه واړه کټکی ته ویل کېږي لکه چه رحمان بابا وائي:

د پالنګ او د پیړی حاجت څه نشته
د یارانو نشستن د زړه په تخت دی

په سانسکرت کښې هم (پیړهی) همدغه شی دی، او ډېر لږ لفظي تغیر لري یعنې یوه خفیفه (هـ) پکښې زیاته ده.

میاست: چه ځینی پښتانه ئی (میاشت) بولی په سانسکرت کښې (ماس) ورته وائي- روستی توری یعنی (ت) خو مونږ دمخه وویل چه وروسته تر (س) او ځینې نورو تورو زیاتېږی او اساسی حرف ورته نه ویل کېږی (ی) هم یو غیر اساسي حرف دی چه د کلماتو په بېلولو او پردی کولو کښې ئي کموالی او زیاتوالی څه تأثیر نلری.

نمر: په پښتو کښې (لمر، نمر، مر) همدغه یوه شی ته وائي چه په فارسی او سانسکرت کښې ورته (مهر) وائي او د پښتو (مر) ورته ډېر نږدی معلومېږی بلکه یو شی بلل کېږی ځکه چه دغه (ه) په سانسکرت کښې ډېر خفیف تلفظ لری لکه چه مخ کښې مو هم وویل او ډېر مثالونه مو راوړل چه د پښتو او سانسکرت ډېر مشترك لغتونه د دغسی (هـ) په کموالی او زیاتوالی لږ څه فرق پیدا کوي.

اوچت: په سانسکرت کښې ئې اوچت لری- د پښتو (چت) چه د سقف معنی لری هم له اوچت څخه اخستل شویدی.

ځنګل: چه په فارسی ئې جنګل بولی په سانسکرت کښې هم ورته (جنګل) وائي- دغه راز نور کلمات هم شته چه په پښتو کښې په (ځ) او په سانسکرت کښې په (ج) ویل کېږي چه ځینې نمونې ئې دلته ښیو:

ځمکه: چه مځکه هم ورته وائي په سانسکرت کښې ئې (جماه) بولی او د (ځ- ج) ابدال په دې دواړو ژبو کښې ښئي.

ورځ: دا لغت په پښتو کښې یو بل صورت هم یعنی (روځ) هم لوستل کېږی او ځینی پښتانه ئې (وریځ) هم بولی چه په دوو لهجو کښې (و) د مخه دی او په یوه لهجه کښې (ر) د مخه ده، په سانسکرت کښې (روج) په همدغه معنی دی چه لکه (ځمکه) د (ځ، ج) ابدال ښئي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه: په دې لغت کښې درې لهجې موجودې دي چه څوك ئې (ژبه) او څوك ئې (زبه) او ځينې (جبه) وائي- په سانسکرت کښې هم دا لغت په دوو لهجو ليدل کېږی يعنې (جبها) او (جوها) دواړه تلفظونه پکښې شته لکه چه په فارسی کښې (زبان) او (زبون) دوه تلفظ پکښې موجود دی نو د پښتو دا يوه لهجه (جبه) له سانسکرت سره زيات قرابت او نزديوالی لري.

سل: چه يو معين عدد دی او په فارسی ئې (صد) بولي په سانسکرت کښې ورته (ست) وائي چه د (ت- ل) په ابدال ئې يو له بله فرق پيدا کړيدی لکه چه د پښتو (ست) او د فارسی (سلا) هم همدغه راز فرق لري او ويلی شو چه په پښتو کښې (پلار) او په سانسکرت کښې (پتری) هم د دغه ابدال مثال دی.

اوسپنه: په سانسکرت کښې ورته (ايس) وائي او معلومېږی چه د دواړو لغتونو اصل يو دی.

نوم: لکه چه په فارسی ئې (نام) بولي په سانسکرت کښې هم (نام) ورته وائي چه له پښتو نه څه ډېر لرېوالی نلري.

نوی: په فارسی او سانسکرت دواړو کښې ورته (نو) وائي او ويلی شو چه د پښتو (ناوی) به هم له نوی څخه ماخوذوي ځکه چه هغه هم نوی کاله ته راځی او هر څه ئې نوی وي.

نژدی: چه نژدی هم وائي او په فارسی ئې (نزديك) بولی په سانسکرت کښې (نيد) ويل کېږي.

درې: په سانسکرت کښې (ترې) ويل کېږي او بې له دې نه چه (د- ت) پکښې يو له بله بدل شويدی نور څه فرق نلري- دغه راز ابدال د پښتو پخپل کور کښې هم شته لکه زبات او زباد- د فارسی (مادر) او د سانسکرت (ماتری) هم د همدغه ابدال مثال دی.

اوبه: په سانسکرت کښې ورته (اپ) وائي.

بربت: چه په فارسی ئې (بروت) بولي په سانسکرت کښې ورته (بهرودت) وائي چه يو له بله ماخوذ معلومېږي.

کوتره: د فارسی (کبوتر) د پښتو کوتره او د سانسکرت (کبوت) دری واړه داسې لغتونه دي چه اصل ئې يو معلومېږی.

نوك: دا کلمه هم په سانسکرت کښې (نکهه) ويل کېږي چه په اخر توری باندې پوره تلفظ نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستې: په فارسی ئې (ماست) بولي او په سانسکرت کښې ورته (مستو) وائي چه هېڅوك ئې له نزدېوالی سترګی نشی پټولی.

شولې: په سانسکرت او فارسی کښې ئې (شالی) بولي.

پڼه: چه په فارسی ئی (پایزار) بولی د سانسکرت له (پنهی) سره ډېر نزدې ښکاري.

تبه: په سانسکرت کښې ورته (تپ) وائي چه په پښتو کښې د حرارت په معنی دی او ویلی شو چه (تبه) او (تپ) به یو له بله جوړ شوی وي.

تپوس: څوك چه د دې لغت له اصل څخه خبر نه وي ښائي چه هغه دا ګمان وکړي چه له عربی (تفحص) څخه جوړ شوی او مغنی شویدی مګر حقیقت داسې نه دی ځکه چه دا لغت په اریائي ژبو کښې مشترك اصل لری چه په سانسکرت کښې (تپاس) په فارسی کښې (پرس- پرسان) او په پښتو کښې تپوس ویل کېږي مګر هغه قرابت چه تپوس او تپاس یو له بله لری فارسی ئې ورسره په هغه اندازه نلري.

برو: یا برهو چه ګرم او تاوده باد ته وائي په سانسکرت کښې ورته (پروا) وائي چه د فارسی (پروان) او د پښتو (پرمان) هم له همدغې ریښې ماخوذ معلومېږي.

دوړی: چه ګرد او خاکباد ته ویل کېږي په سانسکرت کښی (دهور) ورته وائي.

چتری: په سانسکرت کښې ئې (چهتری) بولی او یوه خفیفه (ه) پکښې زیاته ده.

څر: چه ځینی پښتانه ئې (څړ) وائي په سانسکرت کښې (چر) ویل کېږی.

چرګ: په پښتو کښې هغه حیوان ته وائي چه په وچولی کښې سپینوالی لری او ځینی پښتانه ئی (چرګی) هم بولی چه په سانسکرت کښې ورته (چرکا) وائي.

ځوم: لکه ځمکه چه په سانسکرت کښې (جماه) بولی ځوم ته هم په سانسکرت کښې (جمای) وائي.

پالل: دا مصدر په فارسی په پرورش نمودن باندې ترجمه کېدی شی چه په سانسکرت کښې (پالنا) همدغه معنی لری- هر کله چه په دې لغت کښې د پرورش او تربیت معنی پرته ده نو سړی ویلی شی چه د (پلار) کلمه به هم له همدغی کلمې څخه جوړ شوی وی.

ډله: د جمعیت په معنی ده او په سانسکرت کښې په ډېر لږ لفظی تغیر (ډل) ویل کېږی او همدغه معنی لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور: دا لغت هم په ډېرو اريائی ژبو کښې په لږ لفظي تغير ليدل کېږي اوويلی شو چه د سانسکرت (ماترى) د انګليسى (مدر) د فارسى (مادر) او د پښتو (مور) له يوه اصل څخه جوړ شويدي.

پلار: په سانسکرت کښې ئې (پترى) او په فارسى ئې (پدر) بولي.

سا: په سانسکرت کښې (سانس) د همدغه معنی لرى.

سکه: د عياني په معنى دی يعنی هغه ورور يا هغی خور ته ويل کېږي چه له مور او پلاره وى او په دواړو اصلونو کښې شريك وى- په سانسکرت کښې (سکا) هم همدغه معنی لري او خپله اشتقاقی علاقه ورسره ښئي.

پاڼه: چه په فارسى (برګ) بولی په سانسکرت کښې ورته (پنا) وائي.

هنجه: په سانسکرت او فارسی دواړو کښې ئی (هنګ) بولي.

مږ: چه ځينی پښتانه ئې مګ لولی او مؤنث ئی مېږه او مېګه راځی په سانسکرت کښې ورته (ميخ) وائي چه لکه سنګتيا او سنخيا د (ګ – خ) ابدال ښئي.

منل: په سانسکرت کښې (مانا) د منلو په معنی دی او لکه چه د پښتو مصدرونه په (ل) تماميږي د سانسکرت مصادر په (نا) باندی اتمام مومی لکه (سمبهالنا) او (پالنا) چه د سمبهالولو او پاللو په شان مصدرونه دی او په هماغه معنی دی.

مندرۍ: دا لغت که څه هم اوس دومره ډېر نه اروېدل کېږی او زيات پښتانه (والۍ) يا غوږ والۍ ورته وائي مګر د پښتو صحيح لغت دی چه له محاورې نه لاتر اوسه نه دی لوېدلی او اوس هم ځينې پښتانه وائي چه په غوږ کښې ئې مندرۍ اچوم او د ځينو ښځو نوم مندرۍ وي ځکه چه په پښتو کښې د اکثرو ښځو نومونه لکه: اورۍ، غوټۍ، يا داسي نور ... د زيوراتو او ګاڼو له اقسامو څخه وی او مندرۍ هم په همدغه لحاظ د ښځو نوم اېښودل کېږی په سانسکرت کښې (مورندی) هم همدغه معنی لرى او دواړه د يوی ريښي څخه ماخوذ ايسی.

نته: يا نتکۍ چه په پزه کښې ځوړندېږی او پښتانه ئې زښت ډېر خوښوی او مينه ئې پرې راځی لکه چه له دی لنډۍ نه معلومېږی:

ستا په نتکۍ کښې شيطان ناست دی   هره شيبه مې ستا خولګۍ ته لمسوينه

په سانسکرت کښې ئې هم (نتهه) بولي چه په تلفظ کښې ئې ډېر لږ فرق محسوسيږی.

ندرور: چه په فارسی ئې (ننو) بولي په سانسکرت کښې ورته (نند) وائي او دری واړه لغتونه د يوی کورنۍ معلومېږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېمبو: په سانسکرت کښې ئې (نېبو) بولی چه له لېمبو او لېمو سره ډېر نزدېوالی لري.

کوډی: د سحر او جادو په معنی په پښتو کښې مشهور لغت دی او هغه څوك چه دا کار کوی (کوډګر) ورته وائي- په سانسکرت کښې (کدهه) د کوډو په معنی دی او په ریشه کښې ورسره ډېر نزدی ایسي.

کوهی: دا لغت په سانسکرت کښې (کوا) ویل کېږی او د (چاه) په معنی دی.

ګازره: چه ځینی پښتانه ئې (زردکه) بولی په سانسکرت کښې (ګاجر) ویل کېږي.

مخ: په لږ لفظی تغیر سره په سانسکرت کښې مخ ته (موخ) وائي چه یو له بله ماخوذ معلومېږي.

له دی پورتنیو مثالونو څخه به د پښتو او سانسکرت لغوی قرابت تر یوه حده ښکاره شوی وی- که مونږ د پښتو ژبې خپلوی له ځینې نورو آریائي ژبو سره مقایسه کړو ښائي چه ځینې لغتونه به پیدا کړو چه د پښتو او یوی بلی اریائي ژبې قرابت وښئي مګر په دغه اندازه نه ځکه چه ژبې هم لکه ملل او اقوام پخپل مینځکښې متفاوت قرابت لری او د همدغه قرابت په اندازه په لغاتو او عمومی صفاتو کښې هم خپل نزدېوالی او شباهت ښئي. په هغه اندازه چه اریائي ژبې پخپل کور کښې یو له بله خپلوی لری له سامی ژبو سره ئې نه لري مګر څه نه څه نزدېوالی پکښې لېدل کېږي او داسی نه کېږي چه یو له بله په هېڅ شی کښې شباهت ونلری.

کوم قرابت چه اریائي ژبې یو له بله لري هغه هم متفاوت دی. هغه کسان چه په ژبو کښې عمومی مطالعه لري او د ژبو پوهان ورته ویل کېږی هغوی په اریائي ژبو کښې پښتو، سانسکرت، فارسی، اوستا، او ځینې نورې ژبې یو له بله ډېرې نژدی ګڼی او ډېره خپلوی ئې ښئي.

پښتو او فارسی:

په پښتو او سانسکرت خو څه نه څه خبرې وشوې اوس به د پښتو او فارسی لغوی نزدېوالی او قرابت لږ څه څرګند کړو ځکه چه دا دواړه ژبې هم لکه نورې اریائي ژبې پخپله مینځکښې قرابت لری چه ځینی لغات په دواړو ژبو کښې عیناً بې له تغیر او تبدیله مستعمل دی او ځینی په لږ لفظی یا معنوی تغیر مشترك معلومېږی چه دلته ئې ځینې نمونې او مثالونه ښیو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور: لکه چه په پښتو کښې یوه مخصوص رنګ ته وائي او د پښتو په محاوره او قاموس کښې اصلي ځای لري، په فارسی قاموس (برهان قاطع) کښې هم په همدغه معنی قید دی. د همدی لامله (سور ګل) ګل سوری بولي او (لاله سوری، شراب سوری) په همدغه لحاظ ویل کیږی.

تلوسه: دا لغت د اضطراب او ناقراری او زیات انتظار په معنی د پښتو په محاوره کښې مستعمل دی او په فارسی قاموس کښې هم په همدغه معنی قید دی که څه هم د نن ورځې په فارسی تحریر او ادبیاتو کښې ئې نه مومو.

جغندر: د لبلبو په معنی په پښتو او فارسی دواړو کښې شته او هیڅ فرق نلری- هر کله چه په پښتو او فارسی کښې ډیر لغتونه لکه: ګل، آسمان، باد، هوا او داسې نور په یوه معنی مستعمل دي چه ځینې د دې دواړو ژبو د اختلاط او ګډون په سبب او ځینې د اصل او اساس د قرابت او نږدیوالی له کبله په دواړو ژبو کښې په مشترك ډول ویل کیږي نو دغه برخه به پریږدو او هغه مثالونه به وښیو چه په دواړو ژبو کښې په څه لفظی تغیر مستعمل دي او داسې معلومیږي چه دواړو صورتونو له یوه اصل څخه تحول کړیدی لکه دا لاندینی مثالونه:

سپین: دا لغت په فارسی کښې (سپید) لوستل کیږی چه له سپین څخه ماخوذ معلومیږی.

رسی: له رسن سره چه په فارسی کښې ریسمان هم ورته وائي لغوی قرابت لري.

تبر: په فارسی کښې (تبار) هم په همدغه معنی دی او د دواړو لغتونو اصل یو ښکاری.

باتنګن: چه په پښتو کښې بانجانو ته وائي په فارسی کښې (باتنګان) هم همدغه معنی لری لکه چه په برهان قاطع کښې قید دی.

سکاره: چه د نن ورځې په فارسی کښې ورته (ذغال) وائي په فارسی قاموس کښې (سکار) په همدغه معنی قید دی.

کټ مټ: په فارسی کښې (کت مت) همدغه معنی لری لکه چه په پښتو کښې ئې کټ مټ لری.

مرغه: د فارسی (مرغ) سره په معنی کښې یو والی او په لفظ کښې نږدیوالی لری.

غوړ: په برهان قاطع کښې (غول) د غوړ په معنی لیکل شویدی او د (اسبغول) په تحلیل کښې هم ویل شویدی چه د دغه بوټی پاڼی هم لکه د آس غوږونه داسی وی نو ځکه ورته اسبغول وائي یعنی دا لغت ترکیبی لغت دی چه یو جزئې اسپ او بل جز ئې (غول) دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غويی: يا غوا چه د نن ورځې په فارسی کښې ورته (ګاو) او (مادګاو) وائي په ځينو فارسی قاموسونو کښې (غاو) هم په همدغه معنی ليکل شوی نو ويلی شو چه (ګاو) هم له (غاو) څخه جوړ شويدی چه هغه له (غوا) يا غويی څخه ماخوذ معلوميږی (غ- ګ) هم په ډيرو لغتونو کښې يو په بل بدليږی لکه چه د سانسکرت او پښتو لغاتو په بحث کښې ئې ډير مثالونه وښودل شوه.

غږ: چه ځينی پښتانه ئی (غګ) بولي په فارسی کښې هم يو لغت شته چه غږ ته ډير نږدی معلوميږی ځکه چه (غاك) په فارسی کښې يوه خاص اواز ته وائي لکه چه برهان قاطع ليکي: غاك بر وزن خاك اواز و بانګ کلاغ را ګويند.

ګبين: په فارسی کښې انګبين همدغه معنی لری او د دواړو لغتونو اصل يو معلوميږی.

انګيرل: د پښتو مستعمل مصدر دی چه د پنداشتن معنی لری او ډيری صيغې ورځنې جوړيږی –په فارسی کښې- (انګاريدن) همدغه معنی لری او همدغه راز مصدر دی.

بور: په پښتو کښې يو قسم رنګ دی چه سور والی ته مايل وی مګر په فارسی کښې بور هغه اس ته وائي چه رنګ ئې سور والی ته مايل وي.

بوزه: په فارسی کښې هغه شرابو ته وائي چه له اوړو، وريجو او اربشو جوړ شوی وی او د ميوی معنی هم لری لکه چه د ژبې د پوهانو څخه يو تن وائي چه (خربوزه) له دوو جزو څخه مرکب لغت دی چه (خر) د لوی په معنی دی او (بوزه) ميوی ته وائي نو د خربوزی معنی لويه او غټه ميوه ده- په سانسکرت کښې هم دا لغت همدغه معنی لري.

په پښتو کښې د ځينی عياشو خلقو په باب کښې ويل کيږی چه خپل مال ئې بنګ و بوزه کړ چه بوزه پدی ځای کښې د ميوی او شرابو دواړو معنی ورکوی- د پښتو په ځينې پخوانيو کتابو کښې دا لغت د شرابو په معنی هم مستعمل دی لکه چه په تاريخ مرصع کښې يو ځای د يوه بد سړی د قتل په واقعه کښې ليکي چه پس له مرګه ئې بوزه له خولی او پزې راووتل او قصد ئې شراب دی.

لوڅ: چه په فارسی کښې ورته (لڅ) وائي دواړه له يوه اصل څخه ماخوذ معلوميږی ځکه چه (څ، چ) ډير ځله يو په بل باندی بدليږی. په فارسی کښې (لوت) هم د لوڅ معنی لری او (ت، څ) هم يو له بله بدليږی لکه: (څښتن، تښتن، تښتېدل، څښتېدل.

سور: په مجهول و او چه ځينی پښتانه ئې سپور هم بولي د فارسی له (سوار) سره پوره لغوی قرابت لری- په فارسی کښې (اسوار) هم د سوار په معنی دی او په ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاموسو کښې قيد شويدی. احتمال لری چه دا لغت له (اس) او (وار) څخه مرکب وی او په اصل کښې (اس وال) وی چه وروسته (اسوار) او بيا سوار شوی دی.

لوغل: په پښتو کښې د لوشلو معنی لري او په لغاتو کښې هم ليکل شويدی چه په فارسی کښې (لوغيدن) هم په همدغه معنی راځی او له لوغل سره ډېر نزدېوالی ښئې.

درغل: دا لغت په پښتو کښې د چل او حيلې په معنی دی او درغلی چالباز او حيله ګر سړی ته ويل کېږی چه په فارسی کښې (دغل) عيناً همدغه معنی لری او درغل ته ډېر نژدی ښکاري.

اندېز: په فارسی کښې (اند) او (اندك) لږ شي ته وائي او په پښتو کښې اندېز د ورك او ناياب په معنی راځي.

دغه راز ډېر لغتونه په پښتو او فارسی کښې مومو چه په دېر لږ لفظی تغير په دواړو ژبو کښې ويل کېږي او په معنی کښې يو له بله هيڅ فرق نلری لکه: آب، اوبه- خور، خواهر- راغ، راغه- ستر، سترګ- تريخ، تلخ- لېور، ايور- ځنګل، جنګل- او داسی نور ... چه مونږ ئې د زياتوالی او ډېروالی له کبله ټول مثالونه نه راوړو او په همدغو څو نمونو باندې اکتفا کوو.

که مونږ د فارسی لغات سره له ټولو رنګونو او متعددو لهجو له نظر لاندې ونيسو ډېر داسې لغات پيدا کولی شو چه له پښتو سره په ريشه کښې شريك يا له پښتو نه ماخوذ دي لکه (ګاو) چه په فارسی کښې په يوه بل صورت يعنې (غاو) هم شته چه له غوا او غويی سره ښکاره قرابت لری بلکه له پښتو نه اخستل شويدی ځکه چه دغه ماده په پښتو کښې متعدد صورتونه لری او خپل اصالت ثابتوی.

يا لکه (ګوش) چه په فارسی کښې (غول) هم ويل کېږی چه له (غوږ) ځنې جوړ شوی دی او ويلی شو چه ګوش هم له (غول) او غوږ څخه ماخوذ دی ځکه چه (غ، ګ) زښت ډېر سره بدلېږی او د يوه توری مثال لری.

دلته بايد دا هم ووايو چه په فارسی کښې هم ځينی لغتونه لکه د پښتو بعضی لغات متعدد صورتونه او زيات رنګونه لری يعنی لکه چه په پښتو کښې (لمر، نمر، مر) څو رازه ويل کېږي د فارسی هم اکثر لغات په مختلفو لهجو سره لوستل کېږی چه د فارسی قاموسونه دا حقيقت په ښه شان ثابتوی او په يوه لغت کښې څو صورتونه لکه (نيلوفر، ليلوفر، ليلوبر، ليلوپل) راته ښئي او لکه د پښتو (وياله- بياله) په فارسی کښې هم (تراويدن- ترابيدن) د ترشح په معنی ښکاره کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په فارسی کښې هم د تورو د ابدال په اثر کښې یو لغت لکه: کاچار او کاچال د اثاث البیت په معنی دوه صورتونه لری مګر د نن ورځې په لیك او تحریر کښې له څو مختلفو صورتو څخه یو صورت انتخاب شوی او یوازی (نیلوفر) ویل کېږی ځکه چه دا د ژبو عادت دی چه وروسته تر نضج او پوخوالی په لیك او تحریر کښې یوه معیاری لهجه پیدا کوی او له هغه ابتدائي تشتت او اختلاف څخه را اوزی. مونږ ډېر فارسی لغتونه په قاموسونو کښې په مختلفو شکلونو ګورو چه نن ورځې په تحریر کښې ئې نه وینو یعنې تول (ماه) لیکی او هیڅوك (ماح) نه لیکی- همدارنګه د (ګستاخ) په ځای (استاخ) او د (افراشتن) په ځای (افراختن) څوك نه وائي- په هر ځای او د هر چا په لیك کښې (انبوه) او (اندوه) په همدغه یوه ډول لیدل کېږی او هېڅوك (انبه) یا (انده) نه لیکی او نه د (زغال) په غوض (ژکال) لیکل کېږی که څه هم قاموسونه ورځنی دك دي او ډېر مثالونه لری ځکه چه د فارسی لیك هغه ابتدائي مرحله طی کړېده او لیکوال ټول په یوه لاره روان شویدي هسې نه چه څوك (غراش) او څوك (خراش) ولیکي یا ځینی (دغل) او حینی نور (دګل) غوره کړی او په لیکلو کښې متعددې لارې جوړې کاندي.

که سړی د فارسی لیك او تحریر ته ځیر شی دغه راز اختلافات به ډېر پیدا کړی او بې له ځینو مثالونو لکه: نوشت، نبشت، بخشود، بخشید- افتاد، افتید- اکنون، کنون- رساند، رسانید- نور اختلافات نه لیدل کېږی مګر داسی هم نشو ویلی چه د لهجې اختلاف پکښې بیخي نشته.

لکه چه په پښتو کښې بدلېدونکو تورو یا لوېدونکو او ځای بدلوونکو تورو یوه لغت ته څو صورته او څو رنګه ورکړیدی، په فارسی لغاتو کښې هم دغه کار شویدی چه د نن ورځې په تحریر کښې لږ او په قاموسونو کښې زیات تر نظر تېرېږی لکه: لوبیا، لوویا- کتاره، کتاله- افراختن، افراشتن- بان، بام- غلیواژ، غلیواج- انجغ، انجوغ- بوزه، یوزه- اسوار، سوار- کالب، قالب- افروز، فروز- تګاب، تګاو- ګرختن، ګریختن- ایاس، ایاز- غراشیده، خراشیده- یا داسی نور ...

که مونږ د فارسی ګرامر ته ښه ځیر شو او د هر مصدر تصریفات په نظر کښې ونیسو دا به راته څرګنده شي چه د پښتو د ځینې مصادرو فعل حال چه له ماضی څخه مخالف وی په فارسی کښې هم امثال او نظایر لري نو دا چه ځینې ګرامر لیکونکي دغه راز افعالوته په پښتو کښې په دوه مصدرونه قایلېږی چه یوه ته مستعمل او بل ته غیر مستعمل وائي یعنې د دې لامله چه د (تلل) فعل حال (ځی) راځی نو ځل یو غیر مستعمل مصدر ګڼی په فارسی کښې هم دغه مشکل پیښ دی او شته مګر تر اوسه ورته څوك یا متوجه شوي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي يا چا اهميت نه دی ورکړی او په پښتو کښې خوشې په خوشې دا خبره دومره غټه شوېده چه د ګرامر د تشتت اوبی نظمۍ لوی د ليل ګڼل کېږي.

لکه چه په پښتو کښې د (الوتل) له مصدر څخه فعل حال (الوزی) جوړېږی یا له (وتل) څخه (اوزی) او له (پرېوتل) څخه (پرېوزی) جوړېږی په فارسی کښې هم له (ساختن) څخه (میسازد) او له (باختن) څخه (میبازد) جوړېږی او نور مثالونه هم لری لکه: دوختن، میدوزد- تاختن، میتازد- گریختن، میگریزد- افروختن، میافروزد- یا داسی نور ...

پدی ټولو مثالونو کښې فعل حال له ماضی څخه مخالف دی او سړی ویلی شی چه دغه د (ت، ز) ابدال لکه چه په پښتو کښې لیدل کېږی په فارسی کښې هم شته چه باید هلته هم سړی په دو مصدرونو قایل شی یعنی له (تاختن) سره (تازیدن) او له (باختن) سره (بازیدن) دوه پالتو مصدورنه هم قبول کړو. هر کله چه زما د بحث اصلی موضوع فارسی نشی کېدای او پدې ځای کښې یو ضمنی اهمیت لري نو په دېرو خصوصیاتو کښې ئې بحث نشم کولی او نه ئې په جزیاتو کښې داخلېدلی شم.

د همدی لامله بېرته پښتو ته را ګرزم او غواړم چه ترکیب او اشتقاق باندی لږ رڼا واچوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترکیب او اشتقاق

هغه کسان چه د ژبو په شاوخوا کښې علمی او عمومی مطالعات لری او د ژبو پوهان بلل کېږی هغوی وائي چه د انسان لمړی کلمات اسماً او نومونه و چه وروسته ورځنې افعال او بیا حروف او روابط پیدا شویدی نو ویلی شو چه انسان پخپل لمړی تلفظ کښې نومونه او بسیط کلمات استعمالول او په دغو کلماتو کښې به هم شفوی حروف زیات و.

د دې خبرې تصدیق اوس هم واړه اطفال او کوچنیان په ښه شان کوي ځکه چه هغوی هم لمړی ځل په شفوی حروفو او ډېرو بسیطو کلماتوتلفظ کوی او وروسته بیا په غټو الفاظو او ثقیلو حروفو شروع کوی. نو په دغه اعتبار سړی ویلی شی چه په هره ژبه کښې لمړی ځل واړه الفاظ پیدا شویدي او وروسته بیا له هغو الفاظو څخه نور لفظونه د ترکیب او اشتقاق په ډول جوړ شویدي چه که سړی لږ دقت وکړی او د کلماتو ریشې او نیلی ولټوی ډېر لغتونه یو له بله ارتباط او نزدېوالی لري- ډېر داسې لغتونه پیدا کېږی چه په ظاهره بسیط معلومېږی مګر هغه په حقیقت کښې مرکب وي، ډېر داسې لغات شته چه سړي ته په سر سری نظر داسې ایسی لکه چه له کوم بل لغت سره هيڅ اشتقاقی تناسب نلری او نه پکښې ترکیبی رنګ لیدل کېږی مګر حقیقت بل راز وي چه وروسته له تحقیق او څېړنې څه نه څه معلومېږی. پدی ځای کښې باید دا هم وویل شی چه دا بحث په هره ژبه کښې په ظنی اساس باندی بنا وي او داسې نشي کېدی چه د لغاتو په تحقیق او تحلیل او دغه راز تحقیقاتو کښې سړی هېڅکله سهوه نشي یا هر څه چه وائي هغه له اعتراضه خلاص وي.

یو تن له اروپائي پوهانو څخه وائي (د هتری) په سانسکرت کښې د دختر په معنی دی چه له (ده) څخه مشتق دی (ده) په سانسکرت کښې غوا لوشلو ته ویل کېږی او هر کله چه پخوا دغه کار هغو نجونو کاوه چه مېږونه به ئې نه درلودل او د پلار په کور کښې به وې نو په همدغه نامه وبلل شوې- دا تاویل د فارسی په (دختر) کښې هم تطبیق کېږی ځکه چه (دوختن) په فارسی کښې د غوا لوشلو په معنی هم راځی نو (دخت) یا دختر ورځنې ماخوذ کېدی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه د انګليسی کلمی (سستر) په تحليل کښې چه (جنی) ته ويل کېږی هم وائي چه (سستر) د تارو رېشلو معنی لری او د دی لامله چه پخوا به د انګليسی جونو کار تار ورېشل و، نو سستر ورته وويل شوه. يو بل تن د ژبی له پوهانو څخه وائي چه (دوشيزه) په اول کښې ورې جنۍ ته ويل کېده چه په اوږو به اخستل کېده او له (دوش) څخه دا کلمه جوړه شويده وروسته دي لغت خپل ځای بدل کړ او د پېغلی دپاره خاص شو چه اوس ورې جنۍ ته هډو نه ويل کېږی. دغه راز تاويلات که څه هم د منلو وړ دي مګر که څوك پکښی خبرې پيدا کوی ښائي چه نور تاويلات هم پيدا کړی شی او په دغو تحليلاتو قانع نشی.

نو کېدی شی چه زمونږ پدی بحث کښې هم ځينې داسې خبرې وی چه څوك ورته ګوته ونيسی يا کوم بل تاويل وکړی مګر پدی باب کښې د هر راز نظرياتو ښکاره کول مفيد دی او د لغوی تحقيقاتو په لاره کښې ارو مرو څه رڼا پيدا کوی چه دغه دی مونږ وربانديې پيل کوو:

سپوږمۍ: په يقينی ډول ويلی شو چه دغه سپين ټيکلی (سپوږمۍ) له ډېرو وختو را ايسی د انسان توجه خپل ځانته را ګروزولي ده او په لمړيو وختو کښې ئې يو نوم ځانته پيدا کړيدی، که مونږ د پښتو په شعر او ادب کښې دا کلمه ولټوو ډېر زياته به موله نظره تيره شی او وبه پوهېږو چه زمونږ په عاميانه او عام ادب او لنډيو کښې دومره عموميت لري لکه چه ګل او بلبل، می او ساقی خط و خال يا دا راز نور کلمات ئې په شرقی ادب خصوصاََ په فارسی کښې لري. مګر ويلی شو چه دا کلمه په لمړی ورځ په همدغه کيف او مقدار نه وه پيدا شوی بلکه له دوو کلمو څخه ئی ترکيب موندلی.

که مونږ د شعرأ ديوانونه وګورو ډېر ځايونه د سپوږمۍ په ځای (وږمۍ) او (وږمکه) پيدا کوو او پوهېږو چه دا کلمه پخوا (وږمۍ) وه چه وروسته ورسره يوه بله کلمه (سپينه) زياته شوی او سپوږمۍ شويده لکه چه (تروږمۍ) له توری وږمۍ ترکيب موندلی او نن لکه يوه بسيطه کلمه په نظر راځي.

لکه چه په فارسی کښې (ماه) د سپوږمۍ او د مياشتی دواړو معنی لری يا په عربی کښې (شهر) اصلاََ د سپوږمۍ په معنی وه او وروسته ئې د شمسي او قمری مياشتو مفهوم پيدا کړيدی او په پښتو کښې هم مياشت سپوږمۍ او دغو معدودو ورځو ته په مشترك ډول ويل کېږی همدغه راز سپوږمۍ هم کله د مياشتی او شپو ورځو په معنی راځي چه (تروږمۍ) تورو شپو ته او سپوږمۍ سپينو او رڼا شپو ته ويل کېږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته: پدې کلمه کښې هم ترکيبی رنګ ښکاره دی که څه هم په ظاهره ډېره بسيطه ايسی- د دی لغت يو جز (دا) او بل جزئې (لته) دی چه د ځای معنی لری لکه چه د پښتو په قاموسو کښې هم په همدغه معنی قيد دی. (دا) هم د پښتو مستعمله کلمه ده چه د نژدې اشاره دپاره استعماليږی او د دواړو جزو له ترکيب څخه د (اينجا) معنی پيدا کېږی.

ځينې پښتانه (دالته) عيناً د (دلته) په عوض وائې او د (دا) الف هم نه غورځوی.

هلته- دا کلمه هم لکه (دلته) په اصل کښې (هالته) وه چه يو جزئې (ها) او بل جزئې (لته) دی لکه چه اوس هم ځينې پښتانه (هالته) د (هلته) په ځای وائې او د (آنجا) معنی لری ځکه چه (ها) بعيده اشاره ده او لته د ځای معنی لری نو د دواړو جزو له ترکيب څخه د آنجا مفهوم پيدا کېږی.

پشکال: چه د بارانو وخت او موسم ته وائې له (برشکال) څخه جوړشويدی چه (برش) په سانسکرت کښې باران ته وائې او (کال) د وخت په معنی دی برسات هم له (برش) سره اشتقاقی ارتباط لری.

تربور: دا کلمه په لمړی نظر معلومېږی چه يو جزئې (تره) او بل جزئې (بور) دی چه د فارسی له (پور) او د سانسکرت له (پوتر) يا (پتری) سره پوره قرابت لری ځکه چه په پښتو کښې هم (بور) د ځوی په معنی دی لکه چه په فارسی او سانسکرت کښې (پور) او (پوتر) همدغه معنی لری- د همدی لامله (بوره) او (بورچنډه) هغې ښځې ته وائې چه ځوی ئې مړ وي او تربور هم د تره ځوی ته ويل کيږي.

ترله: دا لنډه کلمه هم له مرکبو کلمو څخه ده چه د تره لور ته ويل کېږی او له همدغو دوو کلمو څخه ئې ترکيب موندلی او ترخيم پکښې شويدی.

نهار: په پښتو کښې هغه چاته نهار ويل کيږې چه خوراك څه نلری او وږی پاته وی لکه چه وائې (فلانکی نهار دی څه نلری) يا (هغه مسافر بيګا نهار پاته شو او چا ورته څه را نه وړل) په سانسکرت او زړه فارسی کښې (اهار) طعام او خورش ته وائې چه په پښتو کښې په منفی ډول (نهار) مستعمل دی- د نن ورځې په عاميانه فارسی کښې (اهار) يو بل صورت پيدا کړی او (نار) شويدی مګر معنی ئې څه تغير نه دی موندلی او د دې په ځای چه (بی اهار ماند) ووائې (بی نار ماند) ويل کيږی.

په پښتو کښې (ناری) هم له همدغې کورنۍ څخه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوری: دا کلمه په پښتو کښې هماغه معنی لری چه په فارسی کښې ئې (ستاره) لری- په سانسکرت کښې (سور) هم د لمر په معنی دی چه د پښتو ستوری ته په لفظ او معنی کښې نژدی معلومیږی.

که وو ایو چه (سترګه) هم له ستوری سره اشتقاقی علاقه لری ښائي چه له حقیقت څخه لری نه وي ځکه چه په پښتو کښې ستوری ته، سترګه هم وائي لکه چه د سحر ستوری د سحر سترګه بولي، او کله چه ډېر تیاره وی نو هم وائي چه سترګه په سترګه نه ښکاري او غرض له لمړی سترګې ستوری وی.

غړوندی: څرګنده ده چه دا لغت دوه مستقل جُزَ لری چه یو جزئې غاړه او بل جزئې (وندی) دی چه وند د (بند) په معنی دی او دغه دوه توری (و، ب) په ډېرو کلماتو کښې لکه (وياله، بياله) يو په بل بدلیږي- په پښتو کښې (وندنی) په مستقل صورت هم مستعمل دی چه د لوخو یوه مخصوص قسم پري ته وائي او لوګرې پکښې لوۍ او کېږدۍ تړی- همدارنګه (وندر) هم يو راز پړی دی چه غړوندی پکښې پراته وی او غوایان پرې تړل کیږي.

نو غړوندی بې له څه شك او شبهی د غاړی وندنی ته ویل کیږي چه تحت اللفظ ترجمه ئې (ګلوبند) دی که څه هم د فارسی په اصطلاح کښې ګلوبند یوه ښایسته امیل ته ویل کیږي چه د تزین او آرایش دپاره په غاړه کښې اچول کیږي.

وګړی: پدی کلمه کښې دوه تاویلونه په نظر راځی یو دا چه وګړی یوه کلمه ده او له ګړېدلو څخه جوړه شوېده چه د ناطق او متلفظ معنی لری- بل دا چه له (وی ګړی) څخه مرکبه ده او دوه جزَ لری چه (وی) د لفظ او قول په معنی دی لکه چه په زړوکتابو کښې ئې مومو او د (وینا) کلمه ئې هم تائید کوی او (ګړی) یا (ګری) د نسبت او فاعلیت علامه ده چه له یوې بلې کلمې سره یو ځای کیږی او داسې اسم صفت ورځنې جوړیږی چه د فعالیت معنی هم پکښې پرته وی لکه: ژرنده ګړی- لوګری- اشرګری یا داسې نور ...

د دې وروستی تاویل په لحاظ هم ویلی شو چه دا کلمه په اصل کښې د ناطق او متلفظ په معنی وه چه د انسانی حقیقی مفهوم دی، وروسته ئې په معنی کښې څه تغیر او تحول راغلی او لږ څه ئې خپل رنګ بدل کړېدی.

پیمخی: له (پې) او (مخ) څخه جوړ شویدی چه اوس د ښکلی او ښایسته معنی لري او دومره عمومی مفهوم ئې پیدا کړی چه یوه ښایسته ټوپك ته هم پیمخی ټوپك ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي مګر په اصل کښې هغه چاته ویل کېده چه مخ به ئې په سپینوالی او لطافت کښې د پیو په شان و، چه هغه معنی په ټوپك کښې هیڅکله نه جوړیږی.

دغسې ډېر ترکیبی کلمات په پښتو کښې شته چه پس له ترکیبه ئې بله معنی پیدا کړېده او د اوسنی معنی په اعتبار د بسیطې کلمې حیث لري مګر لفظی صورت ئې ترکیبی رنګ لری لکه: یومخی چه پخپله ترکیبی معنی کښې ئې څه تحول قبول کړېدی او د همدی لامله هر سړی ته یو مخی نه ویل کېږی که څه هم هیڅوك دوه مخونه نلری او هر څوك د یوه مخ خاوند وی نو ویلی شو چه اوس یومخی د خپلی معنی په لحاظ چه صادق سړي ته ویل کېږی یوه بسیطه کلمه ده- همدارنګه زړه سواندی، سرتور، خوابدی، ټیټ سترګی، زړه تورن، زړور، او داسی نور ...له همدغسې لغاتو څخه دي چه وروسته له ترکیبه ئې بسیط حیث پیدا کړی او دریم لغت ورځنې جوړ شویدی مګر بالعکس ځینې داسې مرکب کلمات هم شته چه لفظی صورت ئې په ظاهره بسیط معلومیږی مګر په معنی کښې ئې ترکیبی رنګ ښکاره وی لکه (څنګه چه له (څه رنګه) څخه مرکب دی او همدغه ترکیبی معنی ئې ساتلې ده.

نغری: دا لغت له (نغرل) سره اشتقاقی ارتباط لری ځکه چه نغرل د خوړلو په معنی دی او نغری هم د جوړو پخولو ځای ته وائي او احتمال لري چه په لمړیو وختو کښې به د جوړلو ځای هم همدغه و، ځکه چه دا د نانخوی خونې وروسته پیدا شویدي او په ابتدا کښې ژوندون ډېر بسیط کیف درلود او اوس هم په کلوکښې زیات خلق دناستی په خونه کښې نغری لری او نغری په غاړه ډوډی خوری.

شوملی: دا کلمه هم د پښتو له یوه مصدر سره چه (شومل) دی اشتقاقی علاقه لری ځکه چه (شومل) د څکلو معنی لری او شوملی هم د څکلو شی دی او په لفظ کښې هم دومره ورته نژدی دی چه د حرکاتو په تعدیل ورځنی هغه کلمه جوړیږی چه ځینې کسان ئې اسم مفعول او ځینې ئې صفت مشبه او یا په کوم بل نامه بولی.

موړ: له (مړی) سره لفظی او معنوی تناسب لری چه په ځینو ژبو کښې نه لېدل کېږی او همدغه تناسب ته اشتقاق وائي.

مړول او مړېدل چه دوه مصدرونه دي هم له همدی مادی ماخوذ دي.

مینځل: هر کله چه ظاهری تطهیر او پاکوالی په مینځلو راځی او مینځل ورته ویل کېږی نو وروسته همدغه لغت په لږ لفظی تغیر د معنوی پاکوالی او تقدیس و تسبیح معنی هم پیدا کړه او (مانځل) ورځنې جوړ شوه مګر څنګه چه د لغاتو د تغیر او تحول سلسله تل جاری ده او هیڅکله نه قطع کېږی نو له (مانځل) څخه هم د یوه بل تحول او انتقال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اثر کېږي (مونځ) جوړ شو او د صلوة معنی ئې پیدا کړه ځکه چه په مانځه کښې هم د لوی څښتن (مانځنه) شته او بې د ځان له مینځله او ظاهري تطهير څخه نه ادا کېږي.

وروسته تر دې چه د دغه لغت ټول صورتونه په نظر کښې ونيسو نو څرګندېږي چه (مينځل) نسبت ووينځلو ته اصل او مرجح دی چه باید په ليکلو کښې همدغه یو شکل او صورت غوره شي.

سندره: د دی لغت اصل او ریشه په سانسکرت کښې پیدا کولی شو او پوهېږو چه دا کلمه د دوو جزو څخه مرکبه ده ځکه چه په سانسکرت کښې (ناو) اواز ته وائي او (سو) هم د (خوش) په معنی دی چه له بلی کلمی سره د اختصار په ډول يو ځای کېږی او په سانسکرت کښې ئې په همدغه ترکيبي ډول مثالونه مومو لکه (سناد) چه خوش اواز ته ويل کېږی او (سکندھ) د خوشبو معنی لری چه په دواړو کلمو کښې له (سو) څخه یوازی (س) اخستل شوی او (کندھ) سره یوځای شویدی.

نو سندره هم د دی لامله چه په ښه اواز ويل کېږی او يوه خوږه نغمه وی د لفظ او معنی په اعتبار له (سناد) سره تناسب او اشتقاقی رابطه لري.

چرګی: د نغری غاړی او ماحول ته پښتانه (چرګی) وائي، ښائي چه دا لغت له (چرګی) اخستل شوی ځکه چه په ژمی کښې اکثر ځايونه خلق د نغری شاوخوا ته د خبرو اترو دپاره راټولېږی او د نغری غاړه په حقيقت کښې د چرګی ځای وی.

غږ: دا لغت په پښتو کښې معروف او مشهور دی چه په فارسی ئې (صدا) بولی مګر څومره چه په فارسی کښې (صدا) عموميت لری او د هر شی اواز ته ويل کېږی غږ هغومره عموميت نلری او د انسان په آواز پورې ډېر اختصاص لری. دی لغت د نورو لغتو په جوړېدو او پیدا کیدو کښې ډېره برخه اخستېده او څو لغتونه ورڅخه جوړشویدی يعنی له يوی خوا ترينه د (غږېدل) مصدر جوړ شوی لکه چه د پښتو اکثر مصدرونه له همدغسې کلماتو څخه جوړېږی له بل خوا ورځنې د (غوږ) لغت جوړ شوی چه د (غږ) اوريدلو اله ده او ټينګ تعلق ورسره لري.

څنګه چه له (غږ) څخه د (غږېدل) مصدر جوړ شوی همدارنګه له (غوږ) ځنې هم د (نغوږل) مصدر پیدا شوی چه د نن ورځې په محاوره کښې نشته مګر په پخوانيو کتابو کښې له خپلو مشتقاتو سره ليدل کېږی.

اومږی: هغه تار چه سست او بې تاوه وی (اومږی) ورته وائي لکه چه تينګ او تاو کړی تار ته (مزی) ويل کېږی او يوه قوی او غښتلی سړی ته هم مزی وايه شی لکه چه بې قوته شی ته اومږی وائي او يوه داسی غړی ته چه حس او حرکت پکښې نه وی مړېږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل کېږی نو ویلی شو چه یا (اومړی) له مړی څخه جوړ شوی او یا (مړی) له اومړی څخه د نحت په اثر کښې پیدا شویدی.

پرتوګانړ: په اصل کښې د پرتوګ وانړ چه (وانړ) او (وانړکی) د پړی په معنی دی او له پرتوګ سره په اضافی ډول مرکب شوی او اختصار پکښې راغلی دی- وروسته بیا په ځینې تلفظونو کښې (ګ) په (غ) بدل شوی او (پرتوغانړ) شویدی مګر لمړی تلفظ اصل او مرجح دی.

زمکه: د دې لغت په عوض په فارسی کښې (زمین) او په سانسکرت کښې (جما) ویل کېږی. د فارسی نوم په تحلیل کښې ئې د ژبې پوهان وائي چه (زم) د یخنۍ او سردی په معنی دی چه (زمستان) هم ورځنې ماخوذ دی نو د دی لامله چه د زمکی جرم او مخ سوړ دی نو زمین ورته وویل شوه.

د سانسکرت نوم په تحلیل کښې ئې هم وائي چه (جما) له (جنم) څخه مشتق دی او جنم د پیدایش په معنی دی نو هر کله چه زمکه د ټول مخلوق د پیدایش ځای دی نو (جما) ورته وویل شوه.

په پښتو کښې (زمکه) هم دغه لمړی تاویل ښه قبلوی او ویلی شو چه په پښتو هم یخ موسم ته (زمی) وائي لکه چه په فارسی ئې زمستان بولي نو زمکه په همدغه اعتبار چه یوه سړه کره ده په دغه نامه بلل شویده.

که دېته وګورو چه زمکه د ژوند او زرغونېدو ځای دی ښائي چه له دی دوو لغتو سره ئې هم څه اشتقاقی ریشه پیدا کړو.

زمکه له زیم سره هم په لفظ کښې نږدې معلومېږی نو کیدی شی چه زمکی ته پدې لحاظ چه اوبه او زیم ورځنې پیدا کېږی زمکه ویل شوی دی.

غل: دا لغت هم له ډېرو لغاتو سره لفظی او معنوی مناسبت او اشتقاقی علاقه لری یعنی غل، غلیم، غلول، غالی، غبل، چه په فارسی ئې (دغل) بولی د یوی کورنۍ لغتونه دی بلکه غلی او غلی کېدل هم له همدغی ځانګی څخه دي.

خوله: خوړل او خواړه له (خولی) سره لفظی او معنوی تناسب او اشتقاقی علاقه لري.

ځبل: ځوبل، ځبل او ځوبلول هم یو له بله جوړ شویدی.

کسل: لکه چه (کَسَیٌ) او (کسل) یو له بله جوړ شویدی او (کتل) هم ورته نږدی معلومېږی همدارنګه لېدل او لیمه هم یو له بله ماخوذ ښکاره کېږی.

تله: تلل او تول هم له تلی سره لفظاً د معنی قرابت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه: په سانسکرت کښې (مهمان) د تعظیم معنی لری او (مها) هم معظم او مشر ته ویل کیږی نو هر کله چه مېلمه هم د عزت خاوند وی او هر څوك ئې تعظیم کوی هغه هم په دغه نامه وبلل شوه.

په پښتو کښې مېلمه چه جمع ئې (مېلمانه) راځي له (مهمان) سره پوره قرابت لری او ویلی شو چه مېلمه هم په اصل کښې (مېلمان) و، او وروسته ورځنې الف او نون لوېدلی او مېلمه شوېدی- د دی دواړو تورو د لویدلو ډېر مثالونه هم په ژبه کښې شته او زیات شواهد لری د دې کلمی مونث چه (مېلمنه) راځي هغه هم د دې خبرې اثبات او تائید کوی چه (مېلمه) په اصل کښې نون درلود او وروسته ورځنې لویدلی دی، که نه هیڅکله داسی نه کیږی چه مذکر کښې نون نه وی او په مونث کښې زیات شی.

لومه: په سانسکرت کښې (لوم) د بدن و ېښتانو ته وائې چه د پښتو لومه ورسره لغوي قرابت لری.

مشر: دا کلمه له (مها) او (مه) سره لغوی قرابت لری چه لمړی کلمه په سانسکرت کښې او دوهمه په فارسی کښې د لوی او بزرګ معنی لری.

کشر: په سانسکرت کښې (کشا) د خاشاك په معنی دی او په فارسی کښې (که) واړه ته ویل کیږی.

ورېشل: چه رېشل هم ویل کیږی د سانسکرت له (رشمی) سره چه تاروته ویل کیږی نږدی ښکاری- په پښتو کښې (رشمه) هم هغه مئین پری ته وائې چه له تارو څخه جوړ شوی وی.

تنسته: په سانسکرت کښې تارو ته (تان) هم وائې چه د فارسی (تنیدن) او د پښتو (تنسته) ورسره اشتقاقی رابطه لری.

کلی، کلا، کور: دا دری واړه لغتونه یو له بله جوړ شوی او اشتقاقی علاقه لری، که څوك (کلا) له (قلعه) څخه مضغن بولی هغه به کلی او کور ته ملتفت نه وی.

سمسور: په پښتو کښې سمسور اوس د سر سبز او خرم و شاداب معنی لری او هر تازه باغ ته سمسور ویل کیږی مګر ښائې چه په اصل کښې به د ګلو سره چمن او ګلزار ته ویل کېده لکه چه په اشعارو کښې هم دا لغت د ګلو باغ سره زیات استعمال شویدی لکه:

باغ د ګلو به سمسور وی مونږ به نه یو	د بلبلو به پری شور وی مونږ به نه یو
ګلـه بـه هـلـه ورتـه وکـړم	چه سمسور باغ دی نورو نه نیسی ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته په دغه معنی کښې تغیر او تحول راغلی او د سرسبزی معنی ئې پیدا کړېده د دې خبرې تائید او تصدیق دا هم کوی چه په سانسکرت کښې (سمن) مطلق ګل ته وائي او په فارسی کښې یوه مخصوص ګل ته ویل کېږی نو کېدی شی چه سمسور له (سم) چه د سمن مخفف دی او (سور) څخه مرکب شوی وی او اصلی معنی یې سور ګلزار وي.

پرون: چه د تېرې ورځې په معنی دی او کله د مطلق تېر او ګذشته په معنی راځي لکه پرون شپه، پرون ورځ، پروسکال- په سانسکرت او فارسی کښې هم نبلې او رېښې لري ځکه چه په سانسکرت کښې (پر) او په فارسی کښې (پارینه) د تېر او ګذشته معنی لری او (پار) هم په فارسی کښې تېر کال ته وائي.

اوره: اوریا، اورېدل او (اوره) یو له بله ماخوذ او مشتق دی.

مړاوی: له مړاوبی څخه مخفف دی.

مری: دا لغت په پښتو کښې دوه معنی لری یعنی هم ستونی او توتکی ته وائي او هم هغه شی ته ویل کېږی چه په فارسی ئې (موره) بولی او یوه مخصوص قسم ته ئې (مروارید) هم وائي چه په پښتو ئې مرغلره بولي.

دا لغت له (موری) سره هم اشتقاقی علاقه لری چه په پښتو، فارسی او سانسکرت دری واړه ژبو کښې د اوبو تېرېدلو ځای ته وائي.

سوی: دا لغت په پښتو او فارسی دواړو کښې ظاهری قوارې او سر و صورت ته ویل کېږی چه وائي فلانکی ښه سوی لری او مراد ورځنې دغه ظاهري وضعیت او نمود وی.

په سانسکرت کښې (سوید) چه له (سوی) سره ډېر قرابت لری د خوی په معنی دی بلکه خوی له همدغې کلمې ماخوذ دی ځکه چه دا راز ډېرې کلمې شته چه په سانسکرت کښې په (س) او په پښتو او فارسی کښې په (خ) ویل کېږی لکه خسر چه په سانسکرت کښې (سوسر، شوسر) ویل کېږی یا لکه خور او خواهر چه په سانسکرت کښې ورته(سوسری) وائي نو ویلی شو چه سوی په اصل کښې د خوی په معنی و چه وروسته ئې معنوی تحول کړی او د ظاهري قوارې مفهوم ئې پیدا کړیدی.

همدارنګه خوی د پښتو او فارسی مشترك لغت دی چه په سانسکرت کښې هم ریشه لري.

کونډه: هغه ښځه چه مېړه ئې مړ وی کونډه ئې بولي- د دې لغت د معنی په تحلیل کښې دوه نظریې د سړی فکر ته راځی چه هغه دواړه د (کونډ) د کلمې څخه ناشی دی ځکه چه کونډ په پښتو کښې برسېره پدې چه د (کونډی) د کلمې مذکر صورت دی دوه نوری معنا هم لری یعنی د غره سر او جګی څوکی ته چه ونې او بوټی نلري او بیخی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه او سپېره وی هم کونډه ویل کېږی او بې ښکرو حیوان هم کونډ او کونډې بولی، له لمړی معنی څخه معلومېږی چه کونډه د دی لامله په دغه نامه یاده شوېده چه دا هم د مېړه دنه والی په سبب وچه وی او د زېږېدو او انتاج هیله ورځنې نشي کېدی.

دوهمه معنی سړی ته دا القا کوی چه په پښتو کښې لکه چه بې ښکرو حیوان او بې ښاخونو ونې ته کونډ او کونډې ویل کېږی، خوار او عاجز سړي ته هم کونډ وائي ځکه چه په پښتو او فارسی دواړو ژبو کښې ښکر د قوت معنی افاده کوی لکه چه وائې فلانکی ښکر لری یائې ښکرونه ورمات کړه، که ئې له بزرګۍ ښکر شنه شی هم به دا کار ونکړی- نو هر کله چه کونډه هم په کلی او کور کښې عموماً خواره او عاجزه وی نو کونډه ورته وویل شوه.

سور: یوه مخصوص رنګ ته وائي چه په سانسکرت کښې ئی (شون) بولي- څوك چه د تورو له ابدال سره اشنا وی او پدی باب کښې څه مطالعات لری هغه به دا خبره په آسانۍ ومنی چه شون او سور یو له بله جوړ شویدی او پوره قرابت لری ځکه چه (س، ش) او همدارنګه (ر، ن) هر وخت یو په بل بدلېږی او ډېر مثالونه لری لکه: شته، سته- رنګړی، ننګړی- او داسی نور...

کارګه: په سانسکرت کښې (کاک) همدغه معنی لری چه په پښتو کښې ئې کارغه او کارګه لری.

ببره: چه ځینی پښتانه وېره هم وائي په سانسکرت کښې (بهی) او په فارسی کښې (بیم) همدغه معنی لری او په ریشه کښې سره شریك دي.

ورندار: د ورو ښځې ته پښتانه ورندار وائي چه له ورور او (ندار) څخه مرکب لفظ دی مګر څه تخفیف او نحت پکښې شویدی لمړی جز خو معلوم دی او تفصیل ته هیڅ حاجت نلری- دوهم جز ئې په ترکیبی ډول په (تندار) کښې هم شته چه د تره ښځې ته وائي او له تره او (ندار) څخه ئې ترکیب موندلی دی.

نو ویلی شو چه (ندار) د ښځې په معنی دی او د سانسکرت له (ناری) سره چه هغه هم همدغه معنی لری لفظی او معنوی قرابت لری.

هغومره: همدغه راز څومره، دومره، له دوو جزو څخه مرکب لغتونه دي چه یو جزئی (مره) او بل جزئې (هغه، څو، دا) دی ځکه چه (مره) د اندازی معنی افاده کوی او د دې بل جز له یو ځای کېدو سره د (آنقدر، چقدر، اینقدر) معنی پیدا کوی.

هومره هم له هغومره او هماغومره څخه مخفف دی او ترکیبی لغت بلل کېږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه هغسی، داسی یا هسی هم لکه هغومره، دومره او هومره ترکیبی وضعیت لري.

بخره: په فارسی اوژند کښې (بخش) د بخری معنی لري او په لفظ کښې هم ډېر سره نږدی دي، د دغې مشترکې ریشې په لحاظ ویلی شو چه (بخره) اصلی صورت او (برخه) محرف صورت معلومېږی، د همدی لامله په زړو آثارو او دیوانو کښې عموماً بخره لیکل شوېده.

نیمګړی: له نیم کړی څخه جوړ شوی او کاف په ګاف بدل شویدی.

یوازې:- له یو وزری څخه مخفف دی.

ونج: د ځای معنی لری لکه چه (ګړونج) د ګړیو ایښودلو ځای ته وائي او داسی هم ویل کېږی چه ستا په ونج کښې مې روپۍ ورکړی یعنی ستا په ځای مې روپۍ ورکړی- نو که څوك ئې د عوض په معنی ترجمه کوی سهوه به وي.

روغبړ: چه د هر کلی معنی لری له (روغ اوسی او بړ بړ راشی) څخه د نحت په ډول جوړ شوی او له کلامه کلمه پیدا شوېده لکه چه د (هرکلی) کلمه له (هر کله راشی) څخه مخففه ده.

مړوند: د لاس بند ته ویل کېږی چه له (مټ) او (وند) څخه مرکب دی- وند په پښتو کښې د بند معنی لری لکه چه د غړوندی په بحث کښې پرې خبرې وشوې- مت هم د پښتو معروف لغت دی څوك چه د تورو او حروفو په ابدال کښې مطالعه لري هغه به دا ومني چه (ټ، ړ) ډېر ځله یو په بل بدلېږی لکه غړۍ او غټې یا داسی نور نو کېدی شی چه مړوند له مټ وند څخه جوړ شی.

لالي: وار د واره د سړي فکر ته دا راځی چه (لالی) به له لعل څخه جوړ شوی او د دې لامله چه لعل یو ښایسته شی دی په پښتو کښې د معشوق او محبوب دپاره استعمال شویدی مګر زما په ګمان لالی له (ګلالی) څخه د نحت په ډول پیدا شوی دی او له لعل څخه نه دی ماخوذ. ځکه چه یو خو د لفظ په لحاظ (لالی) ګلالی ته نږدی دی او بل دا چه ګل نسبت لعل ته زیات عمومیت لری او هر څوك ئې له ښایست نه ډېر متاثر کېږی نو له دغسې کلمی نه یوه کلمه جوړول قوی احتمال لري.

ادیره: یا هدیره چه د مقبرې معنی لري ځینی کسان ئې له (هډایری) څخه ماخوذ بولی او وائي چه مقبری ته په همدغه لحاظ چه هډونه پکښې ایری خاوری کېږی هدیره بلل کېږی ځینې نور وائي چه هدیره د عربی له (حضیری) څخه جوړه شویده او د مغناتو له جملی څخه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په ګمان هديره يا اديره په اصل کښې (هادېره) وه چه (ها) د (هاغه) مخفف دى لکه چه اوس هم په ځينو محاورو کښې هاسرى د هاغه سړى يا د هغه سړى په معنى دى او د بعيدى اشارې کار ورکوى- دېره هم په پښتو کښې د توقف او اوسېدو ځاى ته وائي او د پښتو له مشهورو لغاتو څخه ده نو کېدى شى چه د دغې دېرى په مقابل کښې چه مونږ د ژوند په حال کښې پکښې اوسېږو مقبرى ته (هادېره) ويل شوى چه پس له مړينې ورځو او د يوى دېرې مثال پيدا کوي.

څپوتې: ښائي چه په اصل کښې به سرپوتې وه ځکه چه څپوتې هغه واړه تيکرى ته وائي چه ايله سرپټوى او پوره تيکرى نه وى نو کېدى شى چه سرپوتې څپوتې شوى وى او يو بسيط رنګ ئې پيدا کړى وي.

څوك چه په پښتو کښې لغوي مطالعه لري او لغاتو ته ښه ځير شوى وى هغه به يقين وکړى چه د پښتو په لغاتو کښې د ترکيب و اشتقاق يوه قوى سلسله شته چه يو لغت له بل سره تړى او د هر لغت اصل او اساس په يوه ځلانده رڼا کښې ښئيى- مګر هر کله چه دغه بحث لږ څه نوى دى او دغه رڼا هم لږ څه سترګې برېښوى نو زه په ځينو لغاتو کښې خپل نظريات لا ښه نشم ښکاره کولى يعنى هغه څه چه د زړه د اشراق په رڼا کښې ئې وينم مګر د استدلال په رڼا کښې ئې نورو ته نشم ښودلى بل وخت ته ئې پرېږدم.

د مثال په ډول وايم چه ماته ځينې غټ غټ مصادر له يوه لغت څخه ماخوذ ښکارى لکه لورول او لورينه چه زما په ګمان د لور له کلمې نه پيدا شويدى ځکه چه د لورينى يو لوى مظهر ديوى مور دپاره خپله لور ده نو کېدى شى چه دغه مصدر د لور له لفظ څخه ريشه اخستې وى- همدارنګه احتمال لرى چه (پېرزوينه) د (زوى) له کلمې اخستل شوى وى خو د دى لامله چه دغه راز بحثونه لا ځينې کسانو ته بدعت ښکاري او په ښه سترګه ورته نه ګوري زه وريورى نور نه ښلم او محض د دى دپاره چه په نورو ژبو کښې هم د دغه راز تاويلاتو او نظرياتو امثال وښيم د جرجي زيدان له فلسفة اللغويه څخه د ده ځينې نظريات د ځينې عربى لغاتو په باب کښې رانقلوم چه دغه بحث څه علمى اعتبار پيدا کړي.

دا نومورى او مشهور عالم عقيده لرى او په خپل کتاب کښې ئې پوره ثابتوى چه د عربى اوږده کلمات لکه څلور حرفي، پنځه حرفي، شپږ حرفي يا داسى نور اروړو له درى حرفي بلکه دوه حرفي کلمو څخه جوړ شويدي- دى ډېر درى حرفي کلمات لکه ځينې ادات له دوو جزو څخه مرکب ګڼي او وائي (بين) چه د ظرفيت کلمه ده له (با)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرف جر او (این) ظرف مکان څخه مرکبه ده همدارنګه (عند) له (عن) او (ید) څخه مرکب بولي.

کوم ادات او روابط چه په عربي کښې شته لکه حروف جاره یا داسی نور دا هم د ځینې کلماتو مخففات بولی او وائي چه دا ټول د نحت په اثر کښې له مستقلو کلماتو څخه جوړ شویدی لکه چه (با) د ظرفیت په معنی له (بیت) څخه مخفف دی ځکه چه بیت په سریانی ژبه کښې د (بین) او (فی) معنی ورکوی یعنی ددې په ځای چه (بین القبور) یا (فی القبور) ووائې (بیت القبور) وائي- په کلدانی ژبه کښې (بی) همدغه معنی لری چه په سریانی کښې ئې (بیت) او په عربي کښې ئې یوازی (با) یا (فی) لری نو معلومېږی چه له (بیت) څخه (بی) او له (بی) څخه یوازی (با) پیدا شوې ده.

همدغه شان یوازی لام چه له حروف جاره ؤ څخه دی له (الی) او (الیة) څخه چه د جهت او ناحیې معنی لری مخفف ګڼی او وائي چه ادات او حروف معانی د مستقلو الفاظو بقایا دي چه په مرور د زمان ئې دغه صورت پیدا کړیدی.

که سړی تتبع او لټون وکړي په نورو ژبو کښې هم دغه راز روابط پیدا کولی شی چه د مستقلو کلماتو بقایا (پاته شونی) معلومېږی لکه د فارسی (در) چه له (درون) څخه مخفف دی او اوس هم در او درون دواړه ویل کېږی لکه: محتسب را درون خانه چه کار.

غرض دا دی چه دغه کلمات او الفاظ چه مونږ پرې ګرېږو په اصل کښې له خپلو محدودو اصلونو څخه د لفظی او معنوی تغیر او تحول په اثر کښې پیدا شویدي او یوه اشتقاقی لاره ئې طی کړېده یعني ځینې کلماتو د استعاری له لاری بلی معنی ته انتقال کړی او معنوی تحول پکښې راغلی دی او ځینې نورو د نحت او قلب یا ابدال په اثر کښې نوی صورتونه او آهنګونه پیدا کړیدي لکه چه زمخشری وائي د قسم په تورو کښې اصلی توری (ب) ده چه وروسته په (و) او بیا په (ت) بدل شوی دی او د یوی معنی دپاره دری صورتونه پیدا شوه- د استعاری له لاری هم یو لغت د معنی په لحاظ ډېر ځایونه نیسی او د خپلو لغتونو کار ورکوی.

شهر په عربی کښې اصلاً د سپوږمی په معنی و لکه چه په سریانی کښې (سهر) هم همدغه معنی لری، وروسته قمری میاشتی چه د سپوږمی په اعتبار یو له بلې بېلېږی په دغه نامه وبلل شوې او پس له هغه شمسی میاشتو ته هم شهور وویل شوه.

همدارنګه (نبی^ص^) چه پیغمبر ته وائي او د قاموسو خاوندان ئې (نبأ) یا (تنبأ) څخه ماخوذ او مشتق ګڼې چه د خبرولو معنی پکښې پرته ده په اصل کښې یوه پخوانی مصری کلمه ده چه له (نب) او (ی) څخه مرکبه ده او د کاله یا کورنی مشر ته ویل کېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو یهودیانو هم دا کلمه واخستله او په لمړی وخت کښې ئې خپلو نیکو او پلرو ته غوره کړه مګر وروسته ئې د انبیأ دپاره خاصه کړه او تخصیص ئې ورکړه.

پخوا تر دې یهودیانو پیغمبر ته (رائی) ویل چه د (بینندهٔ غیب) معنی لری.

په هره ژبه کښې الفاظ او کلمات همدغه راز آووښتی را اووښتی دی او سل رازه تغیر و تحول کړی دی.

د همدغه بدلون او اووښتو په اثر کښې له یوې ژبې څو ښاخونه او له یوه ښاخه څو ځانګې بېلې شویدي چه اوس په بېلو بېلو نومونو یادېږی او د ارتقا او تکامل په لحاظ یو له بله ښکاره فرقونه او ځانته ځانته خصوصیات لری.

د دی دپاره چه د ژبو عمومی وضعیت لږ څه رڼا شی په روستۍ بحث کښې ورباندې د اختصار په ډول غږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژبو عمومی ویش

د دنيا مهمې ژبې په درې لويو او مهمو برخو بېلېږي چه هره برخه يو لوى اصل بلل کېږي او ځانته ځانګې لرى چه دلته د يوى مختصرې نقشې په رڼا کښې ښودل کېږي.

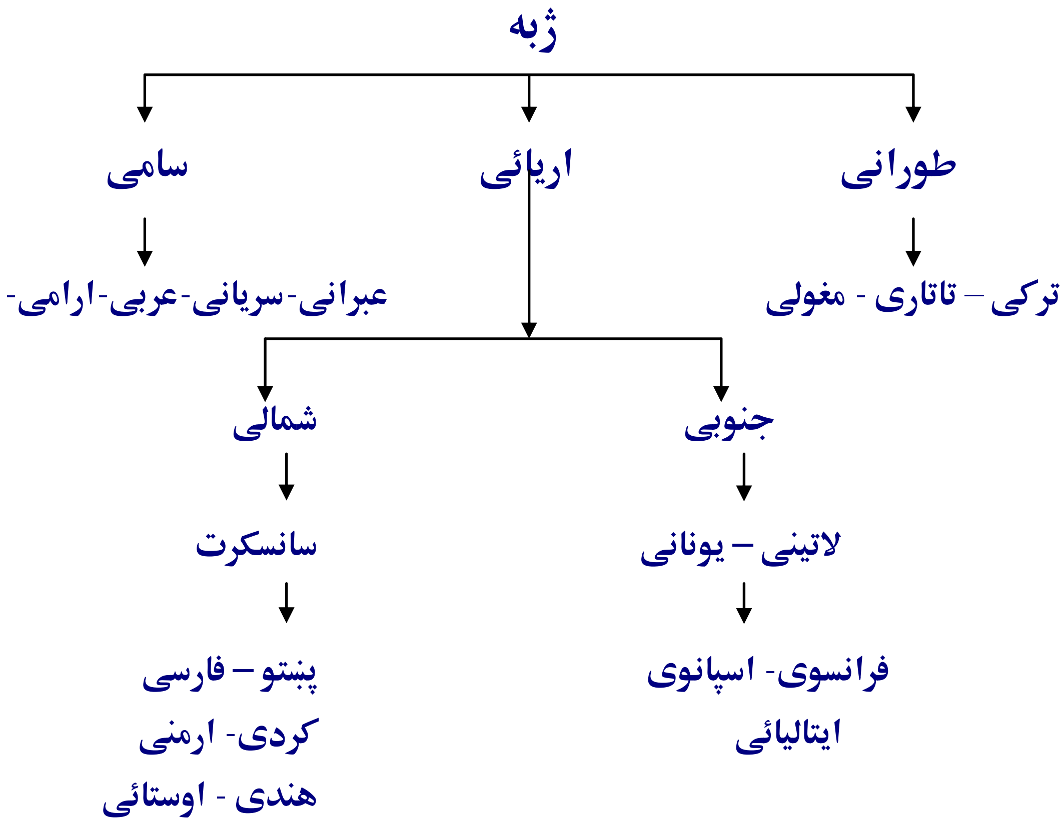

دا پورتنى ويش او تقسيم د ټولو محققينو په نزد په همدغه يو راز نه دى يعنې د ځينې ژبو په باب کښې څه اختلاف نظر شته او پدې باب کښې چه پښتو لکه فارسي او هندى د سانسکرت يوه څانګه ده پښتانه پوهان نور نظريات لري. يعنى دانشي منلى چه پښتو هم د سانسکرت هغه راز څانګه ده لکه فارسي چه ده، ځکه دا دواړه ژبې له سانسکرت سره يو راز شباهت او يو ډول خپلوى نلرى، لکه چه د مخه د پښتو او سانسکرت په بحث کښې هم څه اشاره ورته وشوه چه د ځينى عمومى او مشترکو صفاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لحاظ مونږ پښتو او سانسکرت لکه دوه لوی ښاخونه او فارسی لکه یوه څانګه بللی شو. زمونږ مطلب له دې نقشې څخه یوازې هغه عمومې رڼا ده چه د ژبو لرى او نږدى قرابتونه په کُلی او اجمالي ډول ښئي.

که مونږ د ژبو په شاوخوا کښې تحقيق او پلټنه شروع کړو راته به څرګنده شی چه هره ژبه له بلې سره د خپل قرابت په اندازه لرِ او ډېر نږديوالی او خپلوی لري يعنې يوه اريائي ژبه هم له يوی سامی ژبې سره په ځينو لغاتو کښې لرِ لرِ قرابت ښئی مګر په هغه اندازه نه چه اريائي ژبې ئې پخپل مينځکښې لري ځکه چه د دوی خپلوی پخپل کور کښې زياته او ټينګه ده.

وګورئ! د لاتينی ژبی (اِس) د سانسکرت (اَس) د فارسی (است) د پښتو (سته) چه ټول په يوه معنی دی يو له بله څومره قرابت لري مګر دا قرابت په يوه سامی ژبه کښې لږيږی او دغه ريشه په عربی کښې يوازی په مفغنی صورت مومو يعنی تنها په (ليس) کښې چه (لا) نافيه ده (ايس) د وجود په معنی ګورو او په نورو ځايو کښې ئې څه پته نشته.

همدارنګه د لاتينی (مېتر) د يونانی (ميتر) د سانسکرت (ماتری) د پښتو (مور) د فارسی (مادر) د انګليسی (مدر) چه ټول يوه معنی لري په اشتقاقی ريشه کښې نسبت د عربی (ام) د چينی (مو) او د قبطی ژبی (ماو) ته زيات قرابت لري.

ژبې د تعبير او افادی په لحاظ دوه ډوله دي چه مترقي او غير مترقي ئې بولي يعنې هغه ژبې چه مطالب پکښې ادا کيږي او د انسان ډېر احتياجات رفع کوي هغې ته مترقی وائي او هغه بله غير مترقی بلل کيږي، مترقی ژبې بيا د تعريف او اشتقاق د قابليت په لحاظ دوه رازه دي چه متعرفه او غير متعرفه ئې بولي.

متعرفه ژبې هغه دي چه تعريف او د کلماتو تغير د الحاق او ادراج په صورت پخپله اصل کلمه کښې قبلوي او په دوو لويو ښاخونو بېلېږی چه اريائې او سامی ئې بولي.

غير متعرفه ژبې هغه دي چه په اصل بنا يعنې په نفس کلمه کښې تغير نه قبلوي او اشتقاق ئې د اداتو په الحاق اونښلولو صورت مومي لکه چه په ترکي ژبه کښې (ياز) کتابت او ليکلو ته وائي او ماضی ئې د (دی) په نښلولو جوړيږی يعنی (يازدی)ويل کيږي- که چيرې له دغی ماضی څخه بعيده ماضی جوړوی نو يوبل دی ورسره يوځای کوی او (يازيدی) وائي چه (يازدی) د وليکه معنی لري او (يازيدی) د ليکلی و په معنی راځي. کله چه جمع ورځنې جوړوی نو د جمع ادات (لر) ورباندی زياتوی او (يازيدی لر) وائي او که غواړی چه نفی پری داخله کړي نو د نفی ادات (م) د اصل کلمې او د ملحقاتو په مينځکښې راوړی (يازمديلر) وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومې ژبې چه له ترقۍ څخه لرې لوېدلي دي هلته ادات او د ارتباط حروف هم لږ دي او همدغه سبب دی چه په ځینې ځایو کښې ددې په ځای چه ووائي سړی ئې په لرګی وواژه- داسې وائي سړی ئي وواژه او لرګی ئې استعمال کړ یعنې د (په) په ځای یوه جمله استعمالوي.

د سامي ژبو یو واضح صفت دا دی چه د حرکاتو په تغیر د لغت معنی هم تغیر خوري او بله معنی پیدا کوی لکه (قَتَل، قُتِل، قَتلٌ) چه لمړی معلوم فعل دوهم مجهول فعل او دریم مصدر دی.

مګر بې د حرکاتو له تغیره بل فرق نلري او که حرکات لږ څخه اوړده شی نورې معناګانې هم پیدا کوي لکه (قاتل، قتول، قتیل) یا داسې نور ...

سامي او آریائي ژبې په دې یوه صفت کښې اشتراك لری چه دواړه د الحاق صورت د اشتقاق قابلیت لري مګر د سامي ژبو امتیاز دا دی چه د اشتقاق مهمه برخه ئې د حرکاتو په تغیر صورت مومي او هغه ادات چه مستقله معنی لری، هغه په یوی کلمې پورې نه نښلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژبو عمومي تاريخ

د ژبو تاريخ په دوو دورو باندې وېشل کېږی چه يو ې دورې ته تقليدي او بلې ته نطقی دوره وائي.

په تقليدی دوره کښې انسان له خپلو مقاصدو او اغراضو څخه د تقليد په ډول تعبير کاوه يعنې که کله به ئې غوښته چه له يوې شبح څخه تعبير وکړي نو د هغې صفات او وضعيت به ئې د تمثيل او تصوير په ډول ښکاره کول او په دغه راز به ئې نور پوهول. په دغه دوره کښې ژبې د طبعي اصواتو او اشاراتو څخه عبارت وه، او الفاظو يو بسيط وضعيت درلود چه د اسم او فعل و حرف فرق پکښې نه کېده. اشتقاق او تعريف هم نه وه لکه چه اوس هم ځينې ژبې دغه حال ته نزدې دي او په ځينو ځايو کښې لکه استراليا او جنوبی امريکا بعضې خلق له خپل ټولو اغراضو تعبير نشی کولی او له اشارتونو کار اخلی د همدې لامله د شپې له مخې يعنی په تياره کښې د دوی مفاهمه نسبت ورځې ته تفاوت پيدا کوی. په اعدادو کښې هم د يوه او دوو دپاره کلمات لري او نور عددی الفاظ ور سره نشته يعنې يوه ته (نتات) او دوو ته (نايس) وائي نو که وغواړی چه دريم عدد هم افاده کړی يو او دوه سره جمع کوی (نايس نتات) وائي چه تحت اللفظ ترجمه ئي دوه او يو، راځی. همدارنګه د څلورو په ځای (نايس نايس) وائې او د پنځو په ځای (نايس نايس نتات) ويل کېږی چه (دوه دوه يو) ئې تحت اللفظ ترجمه ده ...

د ځينې معنا ګانو دپاره چه الفاظ نلری صلابت د تيرې په کلمه ئې افاده کوی او په دغه ډول خپل مطالب افاده کوی.

نطقی دوره:

په دې دوره کښې لغاتو لفظی تحول قبول کړی دی او د قلب و ابدال او نحت په اثر کښې ژبه له تقليدی اصواتو مستقلو الفاظو ته را نقل شوېده مګر ادات او حروف او اشتقاقی صيغې پکښې نه وې او د اسم و فعل و حرف فرق پکښې هم نه کېده بلکه د قرينې په اعتبار يولفظ کله داسم، کله د فعل او کله د ادات په ډول استعمالېده. وروسته چه لغاتو په دوهمه درجه ارتقا وکړه نو د اسم او فعل په مينځکښې تميز وشو مګر ادات او

(c) ketabton.com: The Digital Library

روابط لانه و پيدا شوي او نه اشتقاقي صيغې جوړې شوی وې، نو د اداتو او حروفو په ځای به مستقل کلمات ويل کېده لکه چه چينيان اوس هم د حرف جر (في) معنی د وسط او مينځ په کلمه افاده کوي يعنې د دې په ځای چه په کور کښې ووائي د کور د مينځ وائي او کله لا د يوه ادات په ځای يوه جمله هم استعمالوی لکه چه د مخه ئې يو مثال وښودل شو.

په دريمه درجه کښې چه لغاتو د ترقۍ بله مرحله طی کړه نو له الفاظو څخه حروف او ادات پيدا شوه او له اسماً او افعالو څخه حروف وزېږېدل خو سره له دې په افعالو کښې د جنس او عدد فرق نه کېده لکه چه اوس هم په پخوانيو مصری لغاتو (هيروګليف) کښې د جنس او عدد تميز نشته او هغه ادات چه په اريائي او سامی ژبو کښې شته په مصری ژبه کښې نشته.

په څلورمه مرحله کښې د جنس تميز (مذکر، مونث) او عدد تميز سره له اشتقاقه په ژبو کښې پيدا شو او وروسته تر دغې مرحلې په بله دوره کښې اعرابی تميز په ژبو کښې ښکاره شو چه د کلمی د احوال له تغير سره تغير مومي لکه چه په عربی، يونانی، لاتينی او آلمانی ژبو کښې ئې وينو او په پښتو کښې هم لږو ډېر ليدل کېږي.

څنګه چه جرجی زيدان د ژبو او لغاتو په باب کښې خپله نظريه ښکاره کوي وائي چه د جنس تميز يعنې تذکير او تانيث په ژبه کښې يو حادث شی دی او د عدد تميز هم حادث دی، د همدی لامله تذکير او تانيث په ژبو کښې تفاوت لري يعنې په ځينو ژبو کښې ډېر او په ځينو کښې بيخې نه وي.

د ماضی او مضارع په اشتقاق کښې هم وائي چه يو لغت په لمړی وخت کښې له ماضيت او مضارع والی څخه خالی و، يعنی (ذهب) چه اوس ماضی بلل کېږی پخوائې د مطلق ذهاب معنی لرله او د زمانې مفهوم پکښې نه و پروت نو که چېرې به ويونکی غوښته چه دغه ذهاب (تګ) په تېر وخت کښې وښئ اول به ئې (ذهب) ويلی او وروسته به ئی ضمير راووړ يعنی (ذهب انت) به ئې ويلی او که به ئې مستقبل وخت په نظر کښې و، نو (انت ذهب) به ئې ويل يعنی د کلماتو د تقديم او تاخير په ذريعه به ئې ماضی او استقبال ته اشاره کوله، وروسته ورو رو د نحت په اثر کښې ضمايرو خپل ځينې اجزا وغورځول او يوازی (ت) پاته شوه چه (ذهبت) او (تذهيب) ورځنی جوړ شوه.

پدې ټولو خبرو کښې مطلب دا دی چه هرې ژبې د هغه تغير او تحول په اثر کښې چه د ارتقا او تکامل په لاره کښې ارو مرو پېښېدونکی دی خپله ذخيره زياته کړېده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ژبه د خپل موجوده وضعیت په رڼا کښې پېژندل کېږي چه د ارتقا څومره مراحل ئې طې کړېدي او د تکامل کومې دورې ته رسېدلې ده.

کوم لغات چه موږ اوس پرې کړېږو تر اوسه ئې ډېر رنګونه پيدا کړي او راز راز تحولات پکښې راغلي دي.

لکه چه په یوه باغ کښې د ځينې بوټو او ونو څخه نور نيالګي پيدا کېږي او هغه بيا نوي نيلې هرې خواته ځغلوي همدارنګه لغات هم دي چه د ترکيب او اشتقاق په اثر کښې خپل تعداد زياتوي او وخت په وخت ډېرېږي.

په يوه ژبه کښې که ځينې نوو کلماتو ته احتياج پيدا شي نو له هماغه کلماتو څخه جوړېږي چه په ژبه کښې وي او خلق ئې وائي.

کوم وخت چه په مکسيکو کښې لمرې ځل ببرې وليدل شوه نو وار دواره ئې ورته (اکالي) وويل او دغه نوې شي ئې په دغه نامه وباله چه د اوبو کور ئې ترجمه ده يعنې د دغه شي له ليدو سره سم د خلقو ذهن ته دا راغله چه دا يوه کور دی چه په اوبو کښې سرې پکښې اوسېدلي شي.

په پښتو کښې چه ورته (ببرې) وائي ښائي چه پښتانه ئې د ليدو په وخت کښې د ماڼو ګانو وضعيت ته متوجه شوي وي چه هغوې د ببرې چلولو په وخت کښې ډېره ببره او جديت کوي چه ببرې ژر راواوزي او اوبه ئې ډېر ښکته يونسي.

په ځينې ژبو کښې غشي ته د ليندې ځوي وائي. ځينې خلق چه په قهر او غضب شي نو وائي چه په سينه کښې مې هډوکې را جګ شو لکه موږ چه وايو په سترګو مې ورته توره شپه شوه. غونې مې زيږه شوه يا داسې نور ... او غرض مو د قهر او غضب حکايت وي نو ويلې شو چه په هر ځای او هره ژبه کښې د تعبير او افادې ډولونه بېل دي چه د هغوې په حياتي او عقلاني خصوصياتو پورې اړه لري او د لغاتو پيدايښت هم له دغه تاثير لاندې وي، همدغه د تعبير او افادې بېلوالي او بل راز والي دی چه په هره ژبه کښې سرې ځينې خصوصيات ويني چه هغه د يوې ژبې سبك له بلې ژبې څخه بېلوی او د ژبو مميزه صفات ئې بولي.

موږ د يوې ژبې لغتونه په بله ژبه ترجمه کوو مګر دا ترجمه عيناً هماغه کيف نلری او نه پکښې هغه ادبي او انشائي رنګ و آهنګ په هغه اندازه ساتل کېږي ځکه چه لغات او اصطلاحات، تعبيرونه او متلونه تراکيب او جملات په ژبو کښې ارو مرو بل راز کېږي او بڼه ئې اوړي. هغه لغتونه چه په يوه ژبه کښې ځينې معانې د نورو لغاتو په مرسته او ګډون ادا کوي په بله ژبه کښې ئې نشي ادا کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لغاتو تغير او تحول

لکه چه انسانان او وګړي د عصر او زمانې په لحاظ يا د هيوادونو په اعتبار ظاهري او معنوي تغيرونه قبلوي يعنې کله لنډې او کله اوږدې جامې اغوندي، يو وخت يوه شي ته په ښه سترګه ګوري او بل وخت ئې په بد نظر ويني، کله له چا سره مينه او محبت لري او کله ورسره دښمني کوي يوه ورځ يوي خواته روان وی او بله ورځ بل لور ته مخه کړی همدغه راز لغات او کلمات هم دي خو ځينې الفاظ لکه صورت پرست اشخاص د لفظی او ظاهري تغير استعداد لري او د زمان و مکان په اغيزه ئې بڼه او څېره بدلېږي او ځينې نور د معنوی تحول استقبال په ښه شان کوي او په معنی کښې ئې ژر ژر بدلون راځی، ځينې لغتونه داسې هم وي چه په دواړو خواو کښې تحول قبلوي او نور لغتونه ورځنې پيدا کېږي.

کوم معنوي تحول چه په لغاتو کښې پېښېږي هغه اکثره داسې وي چه يوه لغت له حسي دلالت څخه معنوي دلالت ته انتقال کړی وي لکه (پرېکړه) چه په اصل کښې د ظاهری قطع دپاره وضع شوی او په حسی امورو کښې استعمالېده مګر وروسته د جګړو او خصوماتو فيصلی ته هم وويل شوه او يوه بله معنی ئې پيدا کړه.

د لفظي تحول مثالونه هم په ژبه کښې ډېر دي لکه: پښه، خپه- ژبه، زبه، جبه- غګ، ژغ- يا داسی نور ...

چه اوس د ځينو تغير او تحول ښکاره دی او د ځينو لږ څه له نظره پټ ايسي چه هر څوك ورته نه ملتفت کېږي.

هر کله چه د لفظي تغير مثالونه ډېر دي چه په لغوی څېړنه کښې د بدلېدونکو ځای بدلوونکو او لوېدونکو تورو په بحث کښې وښودل شوه او پدې کتاب کښې هم د پښتو او سانسکرت د لغوی قرابت په بحث کښې ډېر داسې مثالونه راغله چه د لفظي تغير او تحول په اثر کښې له يوه اصل څخه جوړ شوي او دوه صورتونه ئې پيدا کړيدي نو دلته يوازې د معنوي تحول ځينې نمونې ښيو:

سيخ: په اصل کښې د اوسپنې يوې سمې او اوږدې آلې ته ويل کېږي چه د نغری اور پری لږي، وروسته ئې په پښتو کښی معنوی تحول وکړ او د سم (راست) معنی ئې پيدا کړه چه سخول مصدر هم ورځنې جوړ شو او ډېر اشتقاقات ورځنې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسك: زما په ګمان دا کلمه له (هسك) څخه د لفظی تغیر په اثر کښې جوړه شوېده او ددې لامله ئې د قرعی معنی پیدا کړېده چه په دغه راز قرعه کښې د یوه شی هسکولو ته هم ضرورت پېښېږی.

پوزه: اصلی معنی ئې همدغه د استشمام او تنفس آله ده چه د دواړو سترګو ترمینځ واقع ده او د مخ له اعضاؤ څخه حسابېږي.

مګر وروسته ئې د ننګ معنی هم پیدا کړېده او څوك چه یو داسې کار وکړي چه ننګ پرې په ځای کیږي نو وائي چه پوزه ئې په ځای کړه.

اورېدل: د یوه غږ آواز او احساس ته ویل کیږي چه د غوږو په ذریعه کېږي مګر وروسته ئې په مفهوم کښې د قبول معنی هم زیاته شوېده او خبره اورېدل د خبرې منلو په ځای ویل کېږي.

نغوږل: دا مصدر چه له غوږ څخه جوړ شوېدی او د شنیدن معنی لري وروسته ورځنې د لفظی تغیر په اثر کښې (نغوتل) جوړ شویدی چه هغه هم داسې اورېدلو ته وائي چه قبول او منښت ورسره وي یعنی له لفظی تغیر سره یو ځای معنوی تغیر هم پکښې لږ څه راغلی دی او په اخره کښې ئې د پیروی معنی ته انتقال کړی لکه چه (نغوته) په همدغه معنی استعمال شوېده.

تیاره: دا لغت چه د ظلمت معنی لري او ښائي چه په آریائي ژبو کښې مشترکه ریشه ولري د یوه څه لفظی تغیر په اثر کښې ورځنې (تور) جوړ شوی چه یوه مخصوص رنګ ته ویل کیږي او د سپین په مقابل کښې راځي ځکه چه هغه له تیارې سره شباهت لري، وروسته تر دې بیا تور یو بل معنوی تحول وکړ او د تهمت معنی ئې پیدا کړه ځکه چه پخوا به د داسې خلقو چه د یوه بد او ناوړه کار نسبت به ورته وشو مخونه تورېدل او په کلو کښې به ګرزول کېده نو مخ تورېدل د ګناکارۍ علامه وګڼل شوه او په پښتو کښې ګناګار ته مخ توری او تور مخی وویل شوه.

مخ: په اصل کښې ئې دغه معنی نه درلوده لکه چه اوس ئې خلق ورځنې اخلي او د لحاظ و خاطر په معنی ئې استعمالوی.

وچ: د لوند په مقابل کښې وضع شوېدی او اصلی معنی ئې (خشك) دی چه د لمر د حرارت او تودوالی تاثیر ګڼل کیږي مګر نن ئې دومره تعمیم پیدا کړی دی چه یوه داسې علمی مضمون ته چه ادبی خوږوالی پکښې نه وی هم وچ مضمون وائي او نږدې ده چه د خاص معنی هم افاده کړي لکه وچ قانوني سړی یا وچ زور چه د نن ورځې په محاوره کښې ویل کېږي او غرض ورځنې خالص وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه: اوس ئې د وعدې او عهد و پیمان معنی هم پیدا کړه لکه ژبه کول چه د عهد کولو معنی لري مګر اصلي معنی ئې همدغه د ګړېدو او عهد کولو اله ده چه وروسته الفاظو او کلماتو ته هم وویل شوه.

تود: اصلي معنی ئې حرارت او ګرمی ده چه د اور یا لمر په اثر کښې پیدا کېږي مګر وروسته ئې د شدت معنی هم پیدا کړه یعنې شدید جنګ ته هم تود جنګ وویل شوه او تود مجلس لا هم ویل کېږي.

سور: اصلاً یوازې دغه مخصوص رنګ ته ویل کېده وروسته د قهر او غضب په معنی سور کېدل استعمال شو او کله چه دوه تنه یو بل ته په قهر شي نو وائي چه یو له بله سره شول.

مړ: دې لغت هم ورو رو او وخت په وخت ډېرې معنا ګانې پیدا کړی او په ډېرو ځایو کښې استعمال شو یعنې څنګه چه یوه بې روحه کالبوت ته مړ ویل کېږي همدارنګه د اور صفت هم کېدی شی او وائي چه اور مړ شو. اور ئې مړ کړ.

مړې اوښکې- مړې خبرې- مړې سترګې- لا هم ویل کېږی او په داسی ځایو کښې استعمالېږی چه د حقیقی مرګ و ژوند هېڅ تصور پکښی نه کېږي ځکه چه حیات او ممات ته دومره عمومیت نشو ورکولی چه له مطلق جسم او جوهر څنې هغه خواهم تجاوز وکړي او اعتراضو ته وویل شی یعنی خبرې پرې وستایو.

لاره: څرګنده ده چه د سبیل او طریق معنی لري مګر څومره چه په دغه معنی شهرت لري همدومره رسم و رواج، دود و دستور ته هم ویل کېږی- کله چه کوم پښتون د یوه تېر مخصوص عادت او عرف بیانوی نو وائي چه په دوی کښې دا لاره تېره ده- کوم د روغی او جوړې قوانین چه په پښتنو کښې شته او جاری دی هغه هم لار بلل کېږي د همدې لامله په دې نږدې وختو کښې د پښتو ګرامر ته چه د ژبې قوانین بیانوي د پښتو لیاره وویل شوه.

غاړه: هر څوك پوهېږی چه اصل معنی ئې (ګردن) دی مګر ورو رو ئې دومره تحولات کړیدی چه اوس ئې نیلې اوښاخونه ډېرو ځایو ته رسیدلی دی یعنې په حسي خوا کښې ئې دومره تعمیم پیدا کړی چه د سرك غاړه، د سیند غاړه، د نغری غاړه او دا راز نور ډېر صورتونه او ترکیبونه ئې پیدا کړیدی خو یوازې په همدغه یو راز عمومیت ئې اکتفا نه ده کړې په معنوي خوا کښې ئې هم تحول کړی او په داسی ځایو کښې لکه: پورېه غاړه مېړ مرداره- د ذمې معنی لري او غاړه بندېدل لا یو بل مفهوم هم ادا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بلې خوا غاړکی- غاړه په غاړه کېدل- غاړه اينبودل د هر چا په غاړه تلل يا د هر چا په غاړه ژړل- نور ډېر اصطلاحی او لغوی معاني هم ښئی.

ختّه: مشهور لغت دی چه د (گل و لای) معنی لري، وروسته د دې لامله چه بنيادم له خاورو او ختّو پيدا شويدی او د انسان اصل بلل کېږی د اصل او نسب په معنی هم استعمال شو لکه چه وائي په ختّه ځوك دی او غرض ئې د نسب پوښتنه وي.

کله لا ختّه د خرابۍ معنی ورکوی او داسی هم ويل کېږی چه طبيعت مې ختّه دی او مطلب ئې د طبيعت خرابي وي.

که مونږ د لغاتو دغه راز مجازی او اصطلاحی معاني لټوو پدې کښې هېڅ شك نشته چه دا بحث زښت ډېر اوږدېږي او هر څومره چه دا کتاب غټوو هغومره غټېږي.

دا ټول معانی چه نن تاسې ته مجازي او اصطلاحي معلومېږي څه زمانه وروسته حقيقی رنګ پيدا کوي او ځوك ئې بيا نشي پېژندلی، ډېر ځله مجاز د حقيقت ځای نيسي او حقيقی معنی خوري، ډېر مخصوص اصطلاحات عموميت پيدا کوی او د نحت او ابدال په اثر کښې د لغاتو ځای نيسي ځکه چه ژبه په هر وخت کښې او په هر ځای کښې د لفظی او معنوی تحول خواته روانه ده او هېڅ کله دا سير نه قطع کېږي.

څنګه چه شاعران او عاشقان له خپلو معشوقو څخه راز راز تعبيرونه کوي يعنې کله ورته د ګلو لښته وائي او کله ئې زرکه او هوسۍ يا ښه کوتره بولي او دغه راز سل رنګه خطابونه ورته کوی. ځوك ئې له سترګو ډکې تمانچې او ګولۍ جوړوي او ځينې ئې له زلفو تورماران او منګری ساز وي همدغه شان عام وګړي هم پخپلو خبرو کښې راز راز تصرفات کوي او خپل تعبيرات بدلوي ځکه چه انسان په اصل کښې داسې پيدا شوی دی چه بايد زاړه بوتان مات کړي او نوی پيدا کاندی، په هر څه کښې تصرف وکړي او هر شی ته نوې جامې واغوندي د همدې لامله هر وخت او په هر شی کښې تجدد او نوی والی غواړي او شاعران يا ليکونکی هم کوښښ کوی چه نوی مضامين او نوی تعبيرات پيدا کړي نو د دغه مطلب دپاره الفاظو ته هم نوی رنګ چه په تعبيراتو کښې غرابت پيدا شی او معانی هم خپل لباسونه نوی کړی.

سړی چه د کلماتو دغه راز توالد او تناسل په نظر کښې ونيسي هغه به باور وکړي چه که د جهان لوی لوی دريابونه توره سياهی شي او د آسمان له ستورو څخه قلمونه جوړ شی بيا هم هغه کلمات چه د علم او پوهې په دنيا کښې پيدا کېږي او د لوی خدای په علم کښې شته تمامښت نلري په همدغه ځای کښې انسان خپلې محدودې احاطې ته ملتفت کېږي او يقين کوي چه زه لکه شيدا بلبل د دې لوی جهان په نا محدود باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې د يوه ګل په پاڼو کښې مطالعه لرم او زما نغمه د همدغه يوه ګل د جلوی اثر دی نو که چيرې زما په دغه نغمه او کوچنی اثر کښې څه سهوې وي هغه به هوښياران معاف وبولي او دا وينا به لکه د بلبل نغمه د تش آهنګ په لحاظ خوښه کړي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Newai Zrek
Ya
Newee Rana

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library